

2. அரசின் தீர்மானம்

['தமிழ்நாட்டில் 1973-74-ல் தொழில் வளர்ச்சி' என்னும் அறிக்கைகள் மீது விவாதம்]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே,

“சட்டமன்ற மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள ‘தமிழ்நாட்டில் 1973-74-ல் தொழில் வளர்ச்சி’ என்னும் அறிக்கைகள் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும்”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“சட்ட மன்ற மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள ‘தமிழ் நாட்டில் 1973-74-ல் தொழில் வளர்ச்சி’ என்னும் அறிக்கைகள் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.”

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, on a point of information. This was originally fixed for 4th April and then we would have had enough time to go through this voluminous book which contains a lot of facts. Now, the Business Advisory Committee has advanced it. So, I would request that we may take more than one day for consideration of this subject, especially when this literature which is furnished is so voluminous and so full of details and facts that we cannot just be expected to go through it in a day or two.

MR. CHAIRMAN : The modification decided on by the Business Advisory Committee was announced day before yesterday itself. The hon. Member would have had ample time to study the literature.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, industrialists who are specialists in industries, who know all about industries, all about geology, all about geophysics and all that may be able to do that. But, common people like us who are also to participate in these discussions may be given time.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Thiru Vasantha Pai is not a common man; he is a very able lawyer.

1974 மார்ச் 28]

THIRU G. VASANTHA PAI: Sir, while I take the compliment coming from the Chair with all the good grace that it deserves. I would request that some more time, at least one more day, may be allowed for its discussion.

MR. CHAIRMAN: But I am so sorry about that; the House has to act according to the programme decided upon by the Business Advisory Committee.

THIRU G. VASANTHA PAI: Mr. Chairman, I would make the request to the Business Advisory Committee through you, Sir.

MR. CHAIRMAN: If the House permits it, I may not have any objection at all.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: தலைவரவர்களே, இந்த மானியத்தின் மீது பேசுவதற்கு ஏராளமானவர்கள் முன்வந்திருந்து, இரண்டு நாள் தாங்கக்கூடிய நிலையிலிருந்தால், அப்போது நீட்டிக்கலாம். ஆனால் இப்போது பெயர் கொடுத்தவர்களே நான்குபேர்தான் என்ற அளவில் இருக்கின்றது. அந்த வகையில் இருக்கும்போது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பாய் அவர்கள்.

திரு. ஜி. வசந்த பாய்: Sir, we have no time already. நாளைக்குப் பேசுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: அவர்கள் ஏற்கெனவே அறிந்துள்ள அடிப்படையில் தாராளமாகப் பேசலாம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: ஐந்து பேர் பேசுவதற்குப் பெயர் கொடுத்திருக்கின்றார்கள்.

Even yesterday, we extended the time and it would be difficult for anyone to be sitting for hours together, everyday. Moreover, only five hon. Members have given their names for taking part in today's discussion and so I think we will be able to finish it today itself. Therefore, I feel there is no need at all for any change in the programme, as suggested by the hon. Member Thiru Vasantha Pai.

THIRU G. VASANTHA PAI: Sir, we may have the discussion tomorrow also.

[1974 மார்ச் 28]

* திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் : தலைவரவர்களே, தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள தொழில் வளர்ச்சிபற்றி பேசும் நேரத்தில், முதன்முதலாகச் சொல்ல வேண்டியது, தொழில் வளர்ச்சியானது நமது மாநிலத்திலே நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்துவருகின்றது.

முன் காலத்திலே தொழில் வளர்ச்சி என்பது பிரைவேட் செக்டார் என்று சொல்லக்கூடிய தனியார் துறையில்தான் ஏற்பட்டுக்கொண்டு வந்தது. ஆனால் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு பலவிதமான கொள்கை காரணமாக, தொழில் வளர்ச்சிக் கொள்கை மாற்றம் காரணமாக, நாடு முழுவதும் பரவலாக பல்துறைகளில் தொழில் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது. சில நாடுகளிலே தொழில்கள் முழுவதும் தனியார் துறையிலேயே இருக்கின்றன. வேறு சில நாடுகளிலே தொழில்கள் முழுவதும் அரசின் கை வசமிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த நாட்டிலே உள்ள பொருளாதார, தொழில் கொள்கை காரணமாக, தொழில்கள் தனியார் துறையிலும் இருக்கின்றன, அரசாங்கத் துறையிலும் இருக்கின்றன, சமீப காலத்திலே இரண்டு துறைகளிலும் சேர்ந்ததாக, 'ஜாயின்ட் செக்டார்' என்று சொல்லத்தக்க முறையில் கலப்புத் துறையிலும் இருக்கின்றன. இந்தக் கலப்புத் துறையிலுள்ள தொழில்கள்தான் அதிக லாபம், மற்றும் பலன்களைத் தருவதாக இருக்கின்றன என்ற நிலைவு, எண்ணம் நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஜாயின்ட் செக்டார் என்பது இப்போது சில வருஷங்களாக வெகு வேகமாக வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

(பிற்பகல் 4.20)

நம்முடைய தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஏதேனும் முட்டுக் கட்டை இருக்குமானால், அதற்கு அரசு காரணமல்ல, நம் நாட்டில் தொழில் முதலீடு செய்வதற்கு வருகிறவர்களும் காரணமல்ல. முக்கியமான காரணம், தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஏதேனும் குந்தகம் இருக்குமானால், நம்மிடம் கச்சாப் பொருள்கள், மினரல் ரிசோர்சஸ், குறைவு என்பது ஒன்று. இரண்டாவதாக, நம்மிடத்திலே போதுமானபடி மின் வசதி இல்லை என்பது. இந்த இரண்டு குறைகளும் மிக முக்கியமானவை. மின் வசதி அதிகப்பட்டாலொழிய, தொழில் வளர்ச்சி அதிகப்படாது.

முன்னொரு காலத்தில் கதையாகச் சொல்வார்கள். அந்தக் காலத்திலே முக்கியமான தொழிலாக இருந்தது, பயிர்த் தொழில். ஓளையெயர் ஆசீர்வாதம் கூறுகிறபோது, "வரப்பு உயர" என்று வாழ்த்தினார்கள். வரப்பு உயர, நீர் உயரும், நீர் உயர, நெல் உயரும், நெல் உயர குடி உயரும், குடி உயர, கோள் உயரும் என்று சொல்வார்கள். இந்தக் காலத்தில் "வரப்பு

1974 மார்ச் 28]

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்]

உயர" என்று சொல்லி வாழ்த்துவதை விட, உங்களுடைய "மின் சக்தி உயர" என்று ஒரு நாட்டை வாழ்த்துவது உயர்ந்த வாழ்த்தாகும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

மின் சக்தி தான் இன்று தொழில் வளர்ச்சிக்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது. இந்த மின் சக்தி சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், நமக்கிருக்கிற ஆதாரங்களான நீர் வீழ்ச்சிகளை உபயோகித்து விட்டோம் என்பது அறிந்த விஷயம். மின் சக்திக்கு நீர் வீழ்ச்சிகளை உபயோகப்படுத்துவது தவிர, இன்னொன்று உபயோகப்படக் கூடியது, நிலக்கரியாகும். துறதிருஷ்டவசமாக, நம் தென்னாட்டில் நிலக்கரி அதிகமாக இல்லை. பழுப்பு நிலக்கரி எடுப்பது கூட, மாற்றந்தாய் எப்படி ஒரு குழந்தையைப் பராமரிப்பாளோ அதே விதத்தில் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகிறது. முதல் சுரங்கம் வெட்டுவதற்கு முன்னாலேயே எவ்வளவோ பெரிதாகச் சொல்லி வந்தார்கள். இதைப்பற்றிய பழைய ரிப்போர்ட்டுகள் இருக்கின்றன. எனக்கு ஒன்று ரூபகத்திற்கு வருகிறது. நம்முடைய அடுத்த சபையில், பேசப்பட்டதாக ரூபகம் இருக்கிறது. நம்மிடம் இருக்கிற பழுப்பு நிலக்கரியை வெட்டினால், ஐயத்திற்கு இடமின்றி, குவைட்டில் நடப்பது போல, ஒரு விதமான வரியும் வாங்காமலேயே இந்த நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடத்தலாம் என்று ஒரு உறுப்பினர் பேசினதாக ரூபகத்திற்கு வருகிறது. குவைட்டில் தீர்வைகள் கிடையாது. அங்கே வரி செலுத்தவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏராளமான மண்ணெண்ணெய் அடித் தளத்தில் இருக்கிறது.

அதே விதமாக இந்த நாட்டில் பழுப்பு நிலக்கரி, நம்முடைய நெய்வேலி பக்கத்தில் மாத்திரமல்ல, கடலுக்குள்ளே கூட ஏராளமாக இருக்கிறது. இந்தப் பழுப்பு நிலக்கரியை நன்றாக உபயோகப்படுத்த முடியும் என்று திட்டவட்டமாகத் தெரிகிறது. ஜெர்மனியில் பழுப்பு நிலக்கரியை நம்பித்தான் வாழ்கிறார்கள். இந்தப் பழுப்பு நிலக்கரியை ஒழுங்காக உபயோகப்படுத்தினால், நம் நாட்டில் கூட, தீர்வை ஒரு தம்பிடி கூட வசூல் பண்ணாமல் நிர்வாகத்தை நடத்த முடியும். ஆனால் இங்கு மாற்றந்தாய் கொள்கையாக நடக்கிறது. முதல் சுரங்கத்தை வெட்டினதற்குப் பிறகு, இரண்டாவது சுரங்கத்தை வெட்டுங்கள் என்று சொன்னால், ஆரம்பிப்பதற்கு வழி இல்லை. சுரங்கத்தை வெட்டவந்த மெஷின் கோளாறு. அது போதுமானபடி பெரிதாக இல்லை என்ற குறைபாடு. உங்களிடம் போதுமான மின் சக்தி இருக்கிறது, இது தேவையில்லை என்கிறார்கள். இருக்கிற பழுப்பு நிலக்கரிச் சுரங்கம் போதுமானபடி உபயோகிக்கப்படவில்லை. ஆகவே நமக்கு ஏதேனும் கஷ்டம் வந்து விட்டால், உடனே டில்லியானது நம் துணைக்கு ஓடி வந்து விடும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. அரைகுறை நம்பிக்கை இருக்குமானால், அதுவும் போய்விட்டது, கடந்த சில வாரங்களுக்குள் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் காரணமாக என்பதை ரூபகப்படுத்த

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்]

[1974 மார்ச் 28]

விரும்புகிறேன். வெகு தெளிவாக, கொஞ்சங்கூட அதைப்பற்றிச் சிந்தனை கூட செய்யாமல் சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் வெகு தெளிவாக ஒத்துக்கொண்டார்கள். 2½ நாட்களுக்கு வேண்டிய நிலக்கரி தான் தென் பிராந்திய ரெயில்வேக்களின் உபயோகத்திற்காக வந்து சேர்ந்திருக்கிறது என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். இப்படி நாம் சொன்னால் சும்மா விடுவார்களா? 2½ நாட்களுக்கு வேண்டிய அரிசி தான் இருக்கிறது என்று நாம் சொன்னால், சும்மா இருப்பார்களா? எத்தனை பஸ்கள் உடைந்திருக்கும்? துணி வகை இவ்வளவு தான் இருக்கிறது என்று நாம் சொன்னால், இந்த மாநில அரசு ஒப்புக்கொண்டிருக்குமானால், எத்தனை பஸ்கள் உடைந்திருக்கும்? ஆனால் அவர்கள் வெகு தெளிவாக ஒத்துக்கொண்டார்கள். 2½ நாட்களுக்கு வேண்டிய நிலக்கரி தான் ரெயில்வேக்கு இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். ரெயில்வே மத்திய சர்க்காரிடத்தில் இருக்கிறது. நிலக்கரி மத்திய சர்க்காரிடத்தில் இருக்கிறது. நிலக்கரி உற்பத்தியை மத்திய சர்க்கார் எந்த தினத்தில் எடுத்துக்கொண்டார்களோ அந்த தினத்திலிருந்து, நிலக்கரி கிடைப்பதில்லை. விலை அதிகம். எந்த தினத்தில் அவர்கள் கோக்கித் கோலை எடுத்துக்கொண்டார்களோ அந்த தினத்திலிருந்து அது கிடைப்பதில்லை. விலை ஜாஸ்தி. எந்த தினத்தில் உருக்கு உற்பத்தியை எடுத்துக்கொண்டார்களோ அந்த தினத்திலிருந்து ஸ்டீல் சம்பந்தப்பட்ட பொருள்கள் கிடைப்பதில்லை. சர்க்கார் விலையில் ஸ்டீல் 2,000 ரூபாய் என்று இருந்தால், வெளி மார்க்கெட்டில் 4,000 ரூபாய் வரையில் விற்கிறது. இதற்கெல்லாம் இப்போது பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எந்த தினத்தில் எடுத்துக் கொண்டார்களோ அந்த தினத்திலிருந்து பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அவர்கள் வெகு தெளிவாக ஒத்துக்கொண்டார்கள். 2½ நாட்களுக்குத் தான் நிலக்கரி ஸ்டீலாக் இருக்கிறது என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலே நாம் தென்னாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், வெகு தீவிரமாக ஆலோசிக்கவேண்டியது உண்டு. இனிமேல் நம்முடைய சக்தி ஆற்றலை, மின் சக்தி முதலியவைகளைப் பொறுத்த வரை, வட நாட்டை நம்பியிருக்க முடியாது. அப்படி ஏற்படும் பட்சத்தில் என்ன தான் வழி இருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது, சூரிய வெப்பத்தை உபயோகித்துக்கொள்ள முடியுமா என்றால், அதிகமாக அது உபயோகப்படுத்தப்படவில்லை. பிரான்ஸ் தேசத்தில், இதைப் பெரிதாக பரீட்சை நடத்திப் பார்த்து, செலவுக்கேற்ற பலனில்லை என்று கண்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ இடங்களில் பெரிய பெரிய கண்ணடிகளைப் பொருத்தி வைத்து உஷ்ணத்தைக் கொண்டு ஸ்டீல் என்ஜினை இயக்கச் செய்வது என்றால், அவ்வளவு லேசான காரியமல்ல என்று பிரான்ஸ் தேசத்தில் முடிவு கட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சபையில் அநேக உறுப்பினர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். கொஞ்ச காலத்திற்கு

1974 மார்ச் 28]

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்]

முன்னால் இந்தியாவின் தலைவர் அவர்களின் பெயரால் சமையலுக்கு வெப்ப இயந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறோம் என்று சொல்லி, வெயிலிலே வைத்து சமையல் செய்துகொள்ளலாம் என்று வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பெரிய கண்ணாடிகளாம். அதன்மூலம் அவ்வளவு வெளிச்சமும் வருமாம். அதன் மத்தியில் சோறு வைத்தால் பொங்கி விடும் என்று சொல்லப்பட்டது. அதற்காக உற்பத்தி செய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள். எத்தனை விற்றது என்று பார்த்தால், பத்திரிகைகளில் படித்த ஞாபகம் இருக்கிறது. இரண்டே உருப் படி தான் விற்றது. இந்த இரண்டு உருப்படியிலும் கூட ஒன்று அயல் நாட்டு எம்பாசிசுக்காரர் இது எப்படி இருக்கிறது என்று பார்ப்பதற்காக வாங்கினது; இன்னொன்றைப்பற்றி ஞாபகமில்லை. இரண்டே உருப்படி தான் விற்றது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் வெய்யிலை வைத்து மின் சக்தி உற்பத்தி செய்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்திற்கு அதிகமான வழி இல்லாமல் இருக்கிறது.

ஆகவே, வெய்யிலை உபயோகிக்க முடியாது என்று ஏற்பட்டதற்குப் பின்னாலே வேறு சில இடங்களில் இருக்கிற மாதிரி அலைகளை உபயோகித்தும், கடல் பொங்குவதை வைத்தும், சக்தியை உற்பத்தி பண்ணிக்கொள்ளலாமா என்று பார்த்தால், அதுவும் இலேசிலே நடக்கக்கூடிய காரியமல்ல. இந்த நாட்டில் இப்படிப்பட்ட இடைஞ்சல்களுக்குள்ளே நாம் நம்பியிருக்கக் கூடியது ஒன்றே ஒன்று தான் தெரிகிறது. இந்த நாட்டில் நாம் தெற்கே கடைசியில் இருப்பதனால், ஏகப்பட்ட உஷ்ணம் இருக்கிறதனால், புல் பூண்டுகள் விளைவதில்லை. இந்த புல் பூண்டுகள் அல்லது லிக்கேட் கிடைக்குமென்றால் அது, ஆக இந்த இரண்டையும் கொண்டு அல்கஹால் ஆக மாற்றியோ, அல்லது வாபு வாக மாற்றியோ உபயோகித்தால் தான், நாம் ஒருவாறு முன்னுக்கு வர முடியுமே தவிர, மற்றவைகளை நம்பியிருந்தால், பிரயோசனப்படாது என்று நான் நம்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 4.30)

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவரவர்களே, இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு, 300 கோடி ரூபாய் அளவில் நெய்வேலி இரண்டாவது அனல் மின்சார நிலையம் அமைக்கும் திட்டத்தை மத்திய சர்க்கார் அனுமதித்துள்ளதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாகியிருந்தது. அது உண்மை அல்லவா என்று அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : யாரைக் கேட்கிறீர்கள்? அமைச்சரையா அல்லது உறுப்பினரையா?

[1974 மார்ச் 23]

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: அது உண்மையா இல்லையா என்று தெரிய வேண்டும்.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்: தலைவரவர்களே, அனல் மின்சாரத்திற்கு வேண்டியது நிலக்கரி. அந்த நிலக்கரி வருவதற்கு வழி இருந்தால்தான், அனல் மின்சாரத் திட்டங்கள் நல்லபடி நடக்கும். நம்முடைய தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், ஏதாவது இண்டஸ்ட்ரியல் ஆல்ககால், அல்லது இண்டஸ்ட்ரியல் கேஸ் அல்லது லிக்கவிட் (திரவம்) செய்ய முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். ஆல்ககால் மனிதன் செய்வதில்லை. சில நுண்ணிய கிருமிகளின் வேலை காரணமாக சில பொருள்கள் ஆல்ககாலாக மாறிவிடுகிறது. மனிதன் மயங்கிக் குடிக்கும் ஆல்ககாலுடன் சில பொருள்கள் சேர்க்கப்பட்டு பெறப்படும். ஆல்ககால் தான் இண்டஸ்ட்ரியல் ஆல்ககால் என்ற பொருள். இந்த இரண்டையும் தவிர மூன்றாவதாக நாம் யோசிக்க வேண்டியது அணு சக்தி. அது பெரும்பாலும் நம்முடைய கையில் இல்லை. இது பல விதமான காரணங்களால் மத்திய சர்க்காரிடம் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. இதில் இன்னொன்றையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அணு மின் சக்தியிலிருந்து நேரடியாக மின்சாரம் உற்பத்தி செய்ய முடியாது. அணு சக்தியிலிருந்து தண்ணீரைக் கொதிக்கவைத்து, நீராவியாக்கி, அந்த நீராவியிலிருந்து நாம் மின் சக்தி பெற வேண்டியதாக இருக்கிறது. நேராக அணு சக்தியிலிருந்து மின்சாரம் உற்பத்தி செய்வது முடியாது. அணு சக்தியைப் பொறுத்த வரையில், மத்திய சர்க்காரை நம்ப வேண்டிய நிலைமையில் நாம் இருக்கிறோம். நம்முடைய தமிழ் நாட்டைச் சுற்றி கடற்கரை அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே அணு சக்திக்கு வேண்டிய ஹெலி வாட்டர் இருக்கிறது. அடுத்து, அணு சக்திக்கு வேண்டிய யுரேனியம், தோரியம் போன்றவைகள் நம்முடைய தெற்குக் கடற்கரைகளில் கிடைக்கின்றன. ஆகவே அணு சக்திக்குப் போதுமான வசதிகள் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்றன. அணு சக்தியை இயக்கும் செலவு மிக அதிகமாகிறது.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில், நாம் சில கஷ்டங்களையும் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அவைகள் நண்பர் திரு. சித்திரா நாராயணசாமி அவர்களுக்கும் தெரியும். இதற்கு முன்னால் கேபிடல் மார்க்கெட் என்று ஒன்று இருந்தது. ஒரு தொழிலுக்கு வேண்டிய சகல வசதிகளையும் குறித்து பிராஸ்பெக்டஸ் தயாரித்து அதை பொது மக்கள் மத்தியில் விளம்பரப்படுத்தி, பொது மக்களிடமிருந்து பங்குகள் பெறுவார்கள். ஆனால் இப்பொழுது அந்த கேபிடல் மார்க்கெட் என்பதே அழிந்து விட்டது. ஆகையினால் முதலீடு செய்வதற்கு, கெட்டிக்காரராக இருக்கிற எவர் ஒருவராவது முன் வந்து தொழில் ஆரம்பிக்க

1974 மார்ச் 28]

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்]

ஏற்பாடு செய்தால், இப்பொழுது முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. நம்முடைய அரசும், மத்திய அரசும் வைத்திருக்கும் சில ஸ்தாபனங்களிடம்தான் போக வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே எவ்வளவு கெட்டிக்காரனாக இருந்தாலும், பொதுமக்களிடம் எவ்வளவு நம்பிக்கை பெற்றவனாக இருந்தாலும், அவன் ஒரு தொழில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமானால், பல சிக்கலைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. மத்திய அரசினுடைய தொழில் அபிவிருத்தி ஸ்தாபனமும், மாநில அரசின் ஸ்தாபனமும் பண உதவி செய்ய வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. இன்று இருக்கின்ற அரசியலமைப்பு முறையில் தொழில், இன்டஸ்ட்ரி என்ற விஷயத்தில் என்ன நினைத்தாலும் தன்னிச்சையாகச் செய்ய முடியாது. மத்திய சர்க்கார்தான் அதற்கு அனுமதி கொடுப்பதோடு, பண வசதியையும் செய்து கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. மாநில சர்க்கார் ஜப்பான் நாட்டில் உள்ளவர்களோடு சேர்ந்து ஏதாவது ஒரு தொழிலை இங்கு ஆரம்பிக்கத் தயாராக இருந்தாலும், அதைச் செய்ய முடியாது. அதற்கும் மத்திய சர்க்கார் சம்மதம் தெரிவித்தாலொழிய, யாருடனும் சேர்ந்து எந்தப் பெரிய தொழிலையும் ஆரம்பிக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் நம்முடைய மாநில அரசு சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

THIRU S. T. ADITYAN : Mr. Chairman, may I have five minutes more?

MR. CHAIRMAN : The hon. Member may have five more minutes and he may kindly finish his speech within that time.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் : நம்முடைய மாநில அரசு செய்திருக்கின்ற காரியங்களைப் பார்த்தால், மிக ஆச்சரியமான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பது விளங்கும். பஞ்சாப், ஹரியானா போன்ற மாநிலங்கள் தொழில் வளர்ச்சியில் வெகுவாக முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அந்த இடங்களில் உள்ள வசதிபோல் இங்கு தமிழ் நாட்டில் இல்லை. அது மட்டுமல்ல, அங்கு பல குடும்பங்களுக்கு பட்டா எத்திலிருந்து பென்ஷன் வருகிறது. ஆகவே அங்கு பணப் புழக்கம் இருக்கிறது. இன்னொன்றையும் நம்முடைய அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நான் சொல்வது பஞ்சாபில் கெய்ரோன் காலத்தில் நடந்தது. சில சட்டங்களை குறிப்பிட்டுக்கொண்டு அவைகளின் கீழ் பிராசிகஷன் செய்ய வேண்டுமானால், அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெற வேண்டும். அரசு உத்தரவு இல்லாமல், தொழில் ஸ்தாபனங்களின் மேல் பிராசிகஷன் போடக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்டார். பேக்டரில் ஆக்ட், எலக்ட்ரிசிட்டி ஆக்ட் என்று இப்படியாக 14 சட்டங்களின் கீழ் பிராசிகஷன் செய்ய வேண்டுமானால்,

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்]

[1974 மார்ச் 28]

அரசு உத்தரவு வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டு விட்டார். நம்மிடம் எப்படி இருக்கிறது என்றால், சாதாரணமாக ஒரு சின்ன தொழிலை வீட்டு முன்புறம் வைத்துச் செய்ய வேண்டுமானால், அதற்கு கூறை 8 அடி உயரம் தான் இருக்கிறது, 10 அடி உயரம் தான் இருக்கிறது, இந்த அளவுக்கு மேல் இருக்க வேண்டும் என்று கூறி, ஆகவே கூடாது என்று கட்டளை போட்டு விடுகிறார்கள். பஞ்சாபில் அப்படி இல்லை. அங்கு அவர்கள் 10 அடி அல்லது 9 அடி என்று பார்க்காமல் ஒரு லூம் வைத்துக்கொள்கிறார்கள், சாதாரணமாக பவர் லூம் வைத்துக்கொள்வதைப் பார்க்கலாம். அந்த பவர் லூம் வைத்துக் கொள்வதற்கு இவ்வளவு உயரம் இருக்கவேண்டும், அந்த அளவு இல்லை என்று பிராசிகுஷன் போடுவதில்லை. அரசின் அனுமதி இல்லாமல், பிராசிகுஷன் செய்ய முடியாது. ஆகையினால்தான் அங்கெல்லாம் வெகு வேகமாகத் தொழில்கள் வளர்ந்தன. அதைப் போலவே நம்முடைய அரசும், அரசின் சம்மதம் பெறாமல், தொழில் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், பிராசிகுஷன் போடக்கூடாது என்று ஒரு உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாநிலம் சகல விதத்திலும் மிகப் பொருத்தமான முறையில் அமைந்திருக்கிறது. இட வசதி உண்டு; மிகச் சுறுசுறுப்பான கை வேலைத் திறமையுடைய ஆட்கள் ஏராளமாக உள்ளனர். ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் கொண்ட தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்ற மாநிலங்களைப்போல் மேனேஜ்மென்டர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு முற்றுகை போடுவது போன்ற தொந்தரவுகள் இல்லாத ஒரு சிறந்த, அமைதியான மாநிலம். அதற்கேற்ப மாநில அரசும் அமைந்திருக்கிறது. அத்தனையும் அமைந்திருக்கின்ற இந்த இடத்தில் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக தொழில்கள் வளரும் என்பதில் ஐயமில்லை. கஷ்டங்கள் எவ்வளவு இருந்தாலும், அவைகளை எல்லாம் மீறி நாம் வெற்றி பெறுவோம் என்ற உறுதி இருக்கிறது.

இந்த மாநிலத்தில் சிறப்பாக வேலை செய்து வருகின்ற 'சிட்கோ' நிறுவனம் சம்பந்தப்பட்ட ரிப்போர்ட் ஒன்று இந்த அவையின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அறிக்கையைப் படிக்கின்றபோது, இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ தொழில்களுக்கு இந்த மாநில அரசு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. இதற்கு ஈடு இணையாக ஒரு நிறுவனத்தைச் சொல்ல வேண்டுமானால், மகாராஷ்டிரத்தில் உள்ள 'சிகாங்க்' என்ற ஒன்று தான். அந்த அமைப்போடு நம்முடைய அமைப்பை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது, நம்முடையது ஒரு படி முன்னதாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியும். நாம் இங்கே செய்து கொடுப்பது, மகாராஷ்டிரத்தில் செய்து கொடுப்பதை விட அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது.

1974 மார்ச் 28]

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்]

இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நான் ஒரு வேண்டுகோளைக் கூறுகிறேன். எல்லா அரசியல் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் மனதிற்குள் என்னென்னவோ நினைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், மேடைகளில் ஏறியவுடனே, பணக்கார முதலாளிகள், தொழில் சக்கரவர்த்திகள், தொழில் ஏகாதிபத்தியக்காரர்கள் என்று தொழிலதிபர்களை வினாகக் குற்றம் கூறுவதாக இருக்கிறது. எனக்கும் அந்த ஏச்சில் பங்குண்டு. ஆனால் அந்த ஏச்சு அனாவசியமான, அர்த்தமில்லாத ஏச்சாக இருக்கிறது. உண்மையிருக்கும் பட்சத்தில், அப்படி ஏசுவதில் தப்பி தம் கிடையாது. ஆனால் பெரும்பாலும் உண்மையில்லாத ஏச்சாக இருக்கிறது. பணக்கார முதலைகள் என்றும், பாரசைட்கள், ஹஞ்சிகள் என்றும் சொல்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 4.40)

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: பணக்காரர்கள் முதலை மாதிரித் தெரிய வில்லை என்கிறீர்களா?

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்: பணக்காரர்களைப்பற்றி ஏசுவதில் கொஞ்சம் அடக்கமாகப் பேசினால், நம்முடைய நாட்டிலே தொழில் வளர்ச்சிக்கு அனுகூலமாக இருக்கும். அவர்களும் சேவை செய்யப் பிறந்தவர்கள். தொழில் அதிபர்களும் சேவை தான் செய்து வருகிறார்கள். ஊழியர்கள், உழைப்பாளிகள் மட்டுமல்ல, தொழிலதிபர்களும் சேவை செய்கிறார்கள். அவர்களையும் ஒரு கண்ணாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி முடிக்கிறேன்.

THIRU S. NARAYANASWAMY: Hon. Chairman, I am deeply grateful to you for giving me an opportunity to speak on "Industries" today. I have just read the Reviews on the major sector and the small-scale sector. Notwithstanding the very sopious compliments paid by my hon. Friend Thiru G. Vasantha Pai to the industrialists as possessing a very high intelligence co-efficient which others did not possess, I would only say that I have had an occasion to go hurriedly through these Reviews and within the brief time allowed to me, I would like to make some observations which, I hope, will receive the attention of the Government and the Members.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. எஸ். பலராமன் தலைமை)

The first job that I like to do is to pay a tribute to the Government of Tamil Nadu for the very excellent manner in which they have shepherded industrial development in this State. They have

[Thiru S. Narayanaswamy]

[1974 மார்ச் 28]

done it with equipoise and with realism. In this task, the Hon. the Minister for Industries has brought a great deal of efficiency to the job and in that very difficult job, he has been assisted by a batch of the most dedicated and understanding officials that we have ever seen anywhere. In this I would like to congratulate the Hon. the Minister for Industries on his having such a dedicated and realistic and perceptive set of officials who have been helping the industrialisation of this State. A word about the joint sector. It would appear from a statement made on the floor of the Assembly that there is some doubt cast on the efficiency of the joint sector as a proper corporate form of organisation, that will ensure industrial growth. Well, as Chairman of two joint sector Companies, I can personally testify to the fact that it is as efficacious a system of corporate organisation as any private sector Company or public corporation. I know nothing about public corporation or public sector Corporation. But certainly I can testify to what we have in the private sector. All that is needed is a certain degree of understanding between the officials who function as directors and the non-officials who function as directors. If both of them bring objective criteria to bear on their judgment of the situation, of what is to be done, of the allocation of finance and if a degree of unselfishness is exercised by those in the private sector who function there I see no chance of any trouble. I feel, I find, and I can testify to the fact that it has been smooth-sailing and we have been able to put our left foot forward. If I may say so, the joint sector has not only come to stay but has proved to be a form of efficacious corporate organisation. Incidentally, I have just seen a copy of the report of the Textile Corporation. Let me congratulate the Textile Corporation on the profits they have made. I know that immediately somebody might get up and tell me that if they could make Rs. 210 lakhs as a public corporation, maybe they were poised to make Rs. 5 crores as a private organisation. It is purely hypothetical. I think the Textile Corporation has done very well to come out with the result which disproves the statement that the public sector generally ends up in loss. I am very happy that they have done this by and large. Now, Sir, I want to come to the major problems with which we are confronted and they are extremely important. Incidentally, the backward areas concession which appears to have been availed of in particular areas

1974 மார்ச் 28]

[Thiru S. Narayanaswamy]

more than in the other areas he speaks the anxiety of the entrepreneur to utilise the infra-structure facilities to the optimum point. It shows the sagacity and realism on his part and I am glad he has done it. But, today, Sir, a number of major problems are confronting the major industries as well as small scale industries. I would like to speak specially for the small-scale industries, though I am not in the small-scale sector, for one reason, that in the small-scale sector, they suffer for raw materials and for many other things far more than the big people, without being able to get a hearing, whereas the big scale sector man is always able to get a hearing and can get people to go to influential people and to go to Delhi to get things moving. But the small-scale sector man cannot afford to send a man to Delhi spending Rs. 2,000 to get a small remedy. It is particularly a poignant and painful thing for the small-scale sector.

Now Sir, I start with the credit squeeze which denies funds to the industries today. By the credit squeeze, as I told the officials of the Reserve Bank who are responsible for formulating this policy, they have achieved a record in India of having a credit regulation system under which not a single commodity, I challenge not a single commodity, has come down in price; but hundreds and a few thousands of people have been put to needless harassment and hardship through being denied just working funds for their industries. I do not know of a more futile, anti-inflationary—

.....

THIRU S. T. ADITYAN: May I know from the hon. Member whether the credit squeeze had the primary object of reducing the prices or some other object?

THIRU S. NARAYANASWAMY: I may assure the hon. Member through the Chairman that the very declared object of the credit squeeze was to secure disinflationary condition within the country. The way in which it operates is very simple. The Government of India spend money as they like. The Reserve Bank has absolutely no right to comment on how they spend. The private sector people get credit for legitimate industrial operations and they are told that they are to get only 60 or 70 per cent of what they got before. I have compared it in a number of Seminars. It works like this: They are having a cistern from which water

[Thiru S. Narayanaswamy]

[1974 மார்ச் 28]

flows like Niagara and there is an electric fence round it. You cannot get near it and the Reserve Bank cannot get near it, because it is an electrified fence. On the other hand, I am running a capillary tube of water from which water is dripping drop by drop and they cork it off. This is exactly the translation of the scale on which it is taking place today. I will not waste more time on it. I only wanted to refer to credit squeeze as one of the major handicaps to the industries today. It is not as if I am using this forum for a grievance. I have repeatedly told the Reserve Bank Officials to the point of the Deputy Governor handing me a copy of the policy statement the other day. But it does not make any difference to me because prices have not come down and people are suffering. The industrialists are suffering because of their inability to get necessary working funds due to the credit squeeze.

Now Sir, the state of the capital market was very nicely referred to by my hon. Friend Thiru Adityan. I have been a student and a professional in the capital market for 40 years. I will not enlarge further on this thing, except to say that the very fact of inflation in the country has been responsible for bringing down the savings with the people. If I get a take home income of Rs. 2,000 a month, and tax takes away Rs. 1,000 out of Rs. 2,000, of Rs. 1,000 I was spending last month a sum of Rs. 900, because it was according to the price structure of the commodities. This month I have to spend a sum of Rs. 1,100. Then the last month's saving of Rs. 100 is immediately wiped out. The capital market dies of this process of strangulation, through people not having the savings they had before.

[பிற்பகல் 4-50]

When savings do not grow, capital does not grow and the capital market does not function. It is a very simple lesson in arithmetic. As I have said about the Central Budget, it was given as concessions. One told his wife at the end of a year, "I have saved Rs. 2,000 from taxes". She said, "This is all you know, you good simpleton husband of mine. The groceries have cost Rs. 4,000 more than last year. Therefore, your Rs. 2,000 is not going to help me though it gives me relief". That is the state of inflation when the capital market went phut. I shall not dwell more on that.

1974 மார்ச் 28] [Thiru S. Narayanaswamy]

What is affecting industries today? I would particularly like to draw the attention of Government to this, not that they can do anything immediately and I may not blame the Centre for everything. I think, from the way in which we go on levelling charges against the Centre, it would be good to have a Central Government representative on the forum of this Council, so that all our comments do not go waste, because they are not reported in the Press. They are reported in the proceedings, but I am not aware of a Central Government official who reads our proceedings. Therefore, I think we have to choose different forums.

The Hon. Thiru S. MADHAVAN: Sir, even in the Industries Ministers' Conference, where Industries Ministers and officials were present, these difficulties were placed. They understood the difficulties, but nothing has been done.

Thiru S. NARAYANASWAMY: Well, Sir, the situation is quite as grave as the Honourable Minister described it. I fully admit it. At least they get some results. We in the private sector got no results when we made representations at the conferences attended by Central Government officials. I am glad the State Government get a better hearing every time.

Sir, the major difficulty today is in transportation of raw materials. Railways have hiked their freight rates and Railway wagons just do not come when you want them. You do not coal, you do not get raw materials, you do not get wagons for carrying finished goods. We use a part of the road transport system to carry both our finished material and our raw materials. Today, can I tell you, Sir, that for my paper plant—I know you will put me out of office immediately or at least you will say “You have no business to have an industry”—we transported coal, about 1/10th or 1/12th of part of our coal requirements by lorry from Calcutta, at a cost six or seven times the cost of the coal itself, because the plant would otherwise shut down and people will not have paper? It had no relevance to my profits, no relevance to what it cost. Yet, I have to do it in order to keep the continuous process industries operating, even though railway wagons are not available. It is not as if I get very much coal so as to set apart a portion in order to keep up a buffer-stock.

[Thiru S. Narayanaswamy]

[1974 மார்ச் 28]

Sir, the railway wagons are not moving fast and rates are high. On the road also, from today, the freight rates have been hiked up by 30 per cent. Yesterday, I was pleading that the road transport operators were bound to get a higher rate, and it has happened from today.

Sir, owing to higher cost of freight, higher cost of raw material, higher cost of electric power, higher cost of chemicals, higher wages, ultimately, I produce an article, which costs 30 per cent more than what it cost me last year. Do you think that I am bearing that higher cost? Do you think that the money comes out of my pocket? My honourable Friend Thiru Adityan pointed out that industrialists were necessarily millionaires. I have told many people in politics, "I am prepared to change places with you, having regard to my own bank balance". People do not seem to know that there are persons who are not rich at all, but who are still in industry. The main point is that the higher cost does not come out of the pockets of the industrialist; the consumer pays it ultimately. The increased cost of a material or finished goods of today, becomes the consumer-price of it day after tomorrow. It works like a clock and the interval is between 48 hours and 72 hours. I cannot really afford to stand that loss. So, I pass it on to the consumer, if I can. If there is control, there automatically black-marketing starts. If there is no control, I sell it at a higher price and at least Government get revenue out of the higher prices because the profits are taxed. Now, this is what is happening and it is very necessary that the House knows the difficulties which industries are facing.

Sir, I was enumerating where all we, industrialists, were at a disadvantage—short of closing the industry, we have to do everything. We have to meet the higher cost of furnace oil and the higher cost of lubricants—prices of lubricants have gone up three times, 300 per cent—and I am poised to review the wages of my workers. Then there is the higher cost of power—not very much higher cost compared to diesel oil—and higher cost of raw material. I just get no steel. I just get no zinc to galvanize my goods, electric insulators, and every

1974 மார்ச் 28]

[Thiru S. Narayanaswamy]

Director of my Company looks with a long face not knowing what to do. The public sector was making losses and today, we are all poised to make losses. That is what is happening now.

Sir, there is no use of my talking in the air and then sitting down. You accept that I am an industrialist and I make some suggestions. I would like to convey those suggestions, Mr. Chairman, through the Government of Tamil Nadu to whoever is concerned, particularly to those who are very enthusiastic about planning. The existing industries do not get adequate power; they do not get adequate railway wagons; they do not get adequate water; they do not get adequate raw materials. You want us to set up more and more industries. I am perfectly willing to expand my industries, but where do we go from there? Do I have to operate all those at a loss? There is an economic waste involved in putting up a plant and not operating it. Capital costs four times what it cost me ten years ago to put up a plant—foreign exchange indigenous money, borrowed money, everything has to be brought in. Finally, if I do not operate it, it is a loss to the country and not only to me and to my shareholders. This is what I want to be recognised.

Therefore, Mr. Chairman, it is my desire that Government must join people like me in saying that whatever happens to the Five-Year Plan—for the implementation of which we do not have resources, presently—we have a three-year plan to consolidate our infra-structure. Our existing infra-structure relates to power, water, roads, railways and communications. These are the five big arms of this infra-structure. I want them to be strengthened. I want them to be multiplied. I want power to be augmented. The other day, I referred it to officials at the Central Water Power Commission. They denied having received any project for consideration from the Tamil Nadu Electricity Board, till I told them that there were 13 such projects. They would not even look at the papers. I asked one official, “What are you paid for?” He did not answer—obviously he was displeased—and he was never used to people asking questions like that. That is the way things are going

[Thiru S. Narayanaswamy]

[1974 மார்ச் 28]

on. That does not matter; I am not here on questions like that. I am on the question of our pleading for not having more industries which do not work. I want them all to work, because if they do not work, it is a national waste. I am only pleading for a consolidation plan for three years, not five years. During these three years, we increase our electricity output, we strengthen our roads, we strengthen our communications. I know I will be told immediately that it is a Central subject. Yes, it is. But, unless we bring pressure on them to increase our network of roads, enrich our railway system, we are not going to get much. The Centre is responsible for the major items of infra-structure. These difficulties are there and I do not think I should waste my time. I only plead for a three-year period of consolidation during which existing licences will be implemented. I am not saying that there should be arresting of implementation of existing licences. We have received licences and Tamil Nadu State is giving the utmost support to all these licensees. I know that almost everyday they are being followed up, by both Ministers and officials, as to what has been done and what steps have been taken. Resources are difficult and that is the only point on which I am differing from my honourable Friend Thiru Adityan. He said that the Central Government were not making funds available. I want him to know that Central institutions like the ICICI and IFC and all the other institutions with whom I have dealings provide funds. I have not had a single case in which they have denied us money when we applied for it.

Thiru S. T. ADITYAN: Sir, I applied to the IFC for assistance for starting my paper mill. It was not only refused, but I had to pay them Rs. 3,000 for investigation and they forfeited it.

(பிற்பகல் 5.00)

Thiru S. NARAYANASWAMY: Sir, I am extremely sorry for the infelicitious experience of my hon. Friend. But, by and But, by and large, my experience has been that they give large, my experience has been that they give finance. I have been critical about them when they come to the Chamber for

1974 மார்ச் 28]

[Thiru S. Narayanasamy]

Tea for the delay caused in the financing of a project by them. They have not observed any territorial partiality. By and large they have been very good and I think that if we still press them by help us, they will help us. Apart from them, we have also our own institutions operating very well in this State.

Sir, one last word and I have done. One more trouble which we face recently is that there are sudden changes in the Central Government's Excise Duty. It is not because of the Budget. They said that they had classified yours as an excisable article. I will give you an illustration. We make electrical porcelain insulators, high tension insulators. It is very difficult to make them. It looks like any other porcelain but it is a very difficult thing to make. It is an one-and-a-half crore industry which is operating for the last 16 years. We have perfected it which is the most sophisticated electrical porcelain in the country today, and we are doing it, I can tell you that till now they had exempted it from excise duty. Suddenly an Excise Department official came three days ago and said "This was exempt but from now on, because it contains more than 50 per cent of porcelain part or some such thing, irrespective of what its contents are, it is subject to excise duty". So, all the electrical porcelain manufacturers have banded together all over the country and have decided to file a Writ seeking legal remedy, because there is no remedy against an arbitrary excise duty levied not by Parliament, but by an executive fiat of the Central Board of Indirect Taxes. I am sorry they are doing this. It is one more burden which we cannot pass on to the consumer. Then we will incur huge losses in the operation. The industrialist today finally has to deal with very many unpredictable things. First is the capital cost of an undertaking. At the beginning it is estimated to cost Rupees one crore. When it is completed, the cost is Rupees one crore and 30 lakhs, if he is lucky, and if he is unlucky, it is Rupees 2 crores. He does not know where to go for the additional money, after having started it. The cost of production goes up. All his project reports go haywire. He has to function against all these difficulties. I join with my hon. friend Thiru Adityan in saying to the people in the trade union. "Do please come and see how we are working, under what hardships we are operating; don't think we go in Cadillacs, we can afford neither to purchase one nor to maintain it. May be a few of our fellows are doing it something. But by and

[Thiru S. Narayanaswamy]

[1974 மார்ச் 28]

large in this State I know of nobody who puts up a show in industry. They are working very hard and are working against odds. Today you want more people to come into the industry. If you want you want more people to come into the industry. If you want them to come to the industry, don't call them names. If they could not give bonus or something it may be because they do not have the money in the kitty. It is not because they do not want to pay bonus. They have to be responsible to their shareholders. They have to act up to that responsibility. If you recognise this, I am sure we will have greater harmony. There is harmony between the trade union and the management by and large. It is a very good thing in this State. Let me not be mistaken as saying that they are at loggerheads. When misunderstandings come, words are coming from the soap-box at night meetings about Mudalali and Thozhilali and all that. It does not take into account the difficulties which they are facing. We are not angels. We are very deficient persons. But, understand our difficulties. We must enable more and more entrepreneurs to come so that more and more industries may be started. That can come, once we consolidate our infrastructure. I suggest that this Government give a lead in making the suggestion, even as they gave a lead by their perspective planning in this State. Thank you very much for your forbearance, Sir.

* திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: மாண்புமிகு தற்காலிகத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி குறித்து தொழிலமைச்சர் அவர்களுடைய இந்த அறிக்கையின் மீது ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற நான் விழைகின்றேன்.

எனக்கு முன் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தொழில் வளர்ச்சியிலே இருக்கின்ற பல்வேறு சிரமங்கள் குறித்துச் சொன்னார்கள். இன்றைய தினம் நாடு பூராவிலும், அதிலும் சிறப்பாக தமிழ் நாட்டில், பல்வேறு தொழில்களை எதிர்நோக்கியிருக்கின்ற நெருக்கடி நிலைமைகளையெல்லாம் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆதித்தன் அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஒன்றை நானும் வற்புறுத்திக்கூற ஆசைப்படுகின்றேன். அதாவது நம்முடைய தொழில் சம்பந்தமான அடிப்படைக் கண்ணோட்டம் இருக்கிறதே, அதிலே கொஞ்சம் மாறுதல் தேவையென்று நான் நினைக்கிறேன். பெரும்பாலும் நாம் இங்கே கிடைக்கின்ற மூலப்பொருள்கள் அல்லது வேறு எங்கேயாவது கிடைக்கும் கொஞ்சம் மூலப்பொருள்களைப் பெற்று எதோ ஒரு பொருளாதாரக் கணக்கைப் போடுகிறோமே தவிர, நம்முடைய தொழிற்சாலைக்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

கணக்குகளையெல்லாம் வெறுமனே பொருளாதார அடிப்படையைக் கொண்டு, ஆயிரம் கோடி ரூபாய் மூலதனம் போட்டால் இன்னின்ன வகையில் அது இருந்தால் இன்னின்ன லாபம் கிடைக்கும், இன்னின்ன படி அந்தத் தொழில் வளர்ச்சி பெருகும் என்று கணக்கிடுவது அதிகமாக இருக்கிறதே தவிர, வேறு அடிப்படையிலே நாம் போதுமான கவனம் செலுத்தவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். தொழில் சம்பந்தமான விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் இன்றைக் கிருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். நம்முடைய பல்கலைக் கழகங்களிலேகூட சிறப்பான ஆய்வு நடத்தும் பிரிவுகளிலும் இன்று மாணவர்கள் அதிகமாகப் பயில்வதாகத் தெரியவில்லை. பல்வேறு ஆய்வுத் துறைகளிலே நம்முடைய பல்கலைக் கழகம் ஆய்வு நடத்தவில்லை என்று எனக்குத் தகவல் அளிக்கப்பட்டது. நாம் ஒரு தொழிலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னால் அந்தத் தொழிலிலே ஏற்படுகின்ற கஷ்டங்களை முன்னெக்கிப் பார்த்து அவற்றை நீக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது என்னெய் நெருக்கடி வந்தது என்று சொன்னால், எண்ணெயைப் பயன்படுத்துகிற தொழில்களை மூடிவிட வேண்டியதுதான். இது ஒரு மாதிரி நெருக்கடியை உண்டாக்குகிறது. அதைப் போலவே மின்சாரம் கிடைக்க வில்லை என்றால், மின்சாரம் அதிகமாகத் தேவைப்படுகின்ற தொழில்களை நிறுத்தி விடுவது என்கிற போக்கு. இந்தமாதிரி அடிப்படையை மாற்றுவதற்கு நாம் இப்பொழுதாவது கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்திலேகூட, கடல் தண்ணீரிலிருந்தும், கடல் அலைகளிலிருந்தும் 'பவர்' எடுப்பதற்கு முயற்சிக்கலாம் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அது மட்டுமல்ல, நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே கிடைக்கக்கூடிய மூலப் பொருள்கள் என்ன? நாம் எதற்கும் உபயோகமற்றவை என்று கருதுகின்றோமே, அந்தப் பொருள்களை எதாவது உபயோகப்படுத்த முடியுமா?

(பிற்பகல் 5.10)

அவைகள் மூலமாக நம் தொழில்கள் பெருகுவதற்கு ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பு என்றுகூட அதைச் சொல்லலாம், நாம் இப்படிப்பட்ட புதிய கண்டுபிடிப்புகளின் மூலம் பண்ட உற்பத்தியிலே போட்டியிடுவதற்கு இயலுமா என்ற ஆராய்ச்சியை விரிவு படுத்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்த வகையில் நாம் கூடுதலாகப் பணம் செலவழித்தாலும்கூடப் பரவாயில்லை. இப்படிப் புதிய கண்டுபிடிப்புகளைப் படைக்கக்கூடிய திறன் வாய்ந்த நிபுணர்கள் நம் நாட்டிலே இல்லாதுபோய்விட வில்லை. நமது நாட்டிலே அறிவிற்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தோன்ற

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

[1974 மார்ச் 28]

வில்லை. முயற்சிதான் தேவை. எனவே அப்படிப்பட்ட முயற்சியிலே நாம் இப்போதிலிருந்தே இறங்கினாலொழிய, வரக்கூடிய காலம் நல்லதாக அமையும் என்று சொல்லுவதற்கில்லை.

இப்போது நெய்வேலியிலே இரண்டாவது 'மைன் கட்' ஆரம்பிக்க இருக்கின்றது என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அதுகூட முடிவடைவதற்கு பத்தாண்டு காலம் ஆகக்கூடும். அப்படியானால், வரும் பத்தாண்டு காலம் எப்படிப் போகப் போகின்றது என்பது தெரியவில்லை. திருவாளர் சித்திரா நாராயணசாமி அவர்கள் ஐந்து காரணங்களைக் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த ஐந்தும் சரியாக அமைந்தாலொழிய, நிச்சயமாக நாம் இந்த நாட்டிலே தொழில் முன்னேற்றம் காண முடியுமா என்ற ஐயப்பாட்டைத் தெரிவித்தார்கள். அதற்கான அடிப்படையைச் சற்று உற்று நோக்கினால் அவற்றைச் செய்ய நான் கூறுவது பயன் தரும் என்று கருதுகிறேன்.

அடுத்து, இன்றைக்கு நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? பல தொழில்களும் அநேகமாக ஒரே இடத்தில் குவிந்து வருகின்றதைப் பார்க்கிறோம். சென்னை யைச் சுற்றி ஏராளமான தொழில்கள் ஏற்படுகின்றன. சென்னை நகரம் இதனால் விரிவடைந்து வருகின்றது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எங்கே பார்த்தாலும் தொழிற்சாலைகள் என்றால், அழகாகத்தான் இருக்கின்றது. இல்லையென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் இந்த நிலை நல்லதுதான் என்று சற்று எண்ணப் பார்க்க வேண்டும். தொழில்கள் பரவலாக்கப்பட்டு, ஒரே இடத்தில் இப்படிக் குவிந்து கிடப்பதைக் காட்டிலும், அவை மாவட்டங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு பரவலாக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள். அதிலே பல நன்மைகள் இருக்கின்றன என்பதை நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. இப்போது ஒரு புதிய அபத்தைச் சந்திக்க இருக்கிறோம். எங்கே பார்த்தாலும் தொழில் வளர்ச்சி என்று இல்லாமல், குறிப்பிட்ட நகர்ப்புறங்களிலேயே தொழில் வளர்ச்சி என்ற நிலையில், நகரங்கள் மேலும் மேலும் விரிவடைந்து வரும் அதே நேரத்திலே, கிராமப்புறங்கள் சுருங்கிக் கொண்டு போவதையும் நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. இன்றுள்ள நிலையில் எந்த மாவட்டத்தில் யார் ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று எண்ணினாலும், அவர்கள் நகர்ப்புறங்களுக்குத்தான் வரவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். தஞ்சை, திருச்சி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களிலே உள்ளவர்களும் தொழில் ஒன்றை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால், சென்னைக்குத்தான் வரவேண்டுமென்ற உணர்வு அதிகமாக வருகின்றது.

திரு. எஸ். நாராயணசாமி: நான் ஆரம்பித்துள்ள தொழில்கள் அவ்வளவும் கிராமங்களிலேதான் இருக்கின்றன. ஒன்றுகூட இந்த ஊரிலே இல்லை.

1974 மார்ச் 28]

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நாராயணசாமி அவர்கள் சொல்லுவது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவை எந்தெந்த கிராமங்களிலே இருக்கின்றன என்பதும் எனக்குத் தெரியும். பள்ளிபாளையம், சங்கரிதூர்கம், மேட்டூர் இவைகள் எல்லாம் பெரிய நகரங்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. அதை நான் உணர்கிறேன். ஏன் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால்

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: எல்லா தொழிலதிபர்களும் அவர்களைப் போல இல்லை.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுவதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அப்படியும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் பொதுவாக, நான் சொல்லுவதைப்போல, சென்னையில்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் பெரும்பாலும் இருக்கின்றது. பலவித சௌகரியங்களை அவர்கள் எதிர்பார்க்கின்றார்கள். அது நியாயமும் கூட. உதாரணமாக ட்ரான்ஸ்போர்ட் டிபென்ஸிவிட்டிஸ் தேவைப்படுகின்றன. அவை சென்னையில் இருக்கின்றன என்று எண்ணுகின்றார்கள். ஆனால் இந்தப் போக்கினால் நாட்டிலே பல்வேறு பகுதிகள் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலை ஏற்பட்டு வருகின்றது.

நான் சொல்பவம் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது, உதாரணத்திற்கு தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தைச் சற்று எண்ணிப் பாருங்கள். என்ன இருக்கின்றது அங்கே தொழில்கள் என்று சொல்லத்தக்க வகையில்? நான்கு அமைச்சர்கள் அந்த மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள். அந்த மாவட்டத்தில் பிறந்தவர்கள் என்ற முறையில் சொல்லுகின்றேன். நமது மதிப்பிற்குரிய முதல்வர் அவர்கள் உள்பட, பிறந்த இடத்தைப்பற்றி இயற்கையாகவே எல்லாருக்கும் ஒரு பாசம் ஏற்படும்.

“பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னும் நற்றவ வானினும்

நனி சிறந்தது வே”

என்று பாரதியார் பாடியிருக்கின்றார். நாடு, மாநிலம், மாவட்டம், வட்டாரம், பகுதி, கிராமம் என்று வரும்போது, பிறந்த பகுதியை, மாவட்டத்தைப்பற்றிய பாசம் இயற்கையாகவே வருகின்றது. அத்தகைய உணர்வு தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும்.

[1974 மார்ச் 29]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் அவர்கள் இந்த அரசின் கொள்கையைப்பற்றிப் பேசும் போது, இந்தத் துறையைப்பற்றி அல்ல, வேறு ஒரு துறைபற்றிப் பேசும் நேரத்தில், 'எல்லாம் தஞ்சை மாவட்டத்திற்குத்தானா?' என்று கேட்டார்கள். 'ஒரே ஒரு பஸ் ஸ்டாண்டு, அதுவும் திருவாரூருக்குத்தானா?' என்று கேட்டார்கள்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தொழில் வளர்ச்சியினை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லியிருக்க மாட்டார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : அதையும் செய்துவிட்டால், திருப்பி அதையும் சொல்லிக் கேட்பார்கள்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : நான் அப்படிக் கேட்டால்கூட பரவாயில்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் : ஏற்கெனவே தஞ்சை மாவட்டம் தொழில் துறையில் பின் தங்கிய மாவட்டம் என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. திருநெல் வேலி மாவட்டம் அப்படியில்லை. முன்பு நான்தான் குறை சொன்னேன். இப்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள்

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : தஞ்சை மாவட்டம் விவசாயத்தில் முன்னேறியிருக்கும் மாவட்டம். ஆனால் தொழிலில் மிகவும் பின் தங்கிய நிலையில் இருக்கும் மாவட்டம் அந்த மாவட்டம். ஒரு காலத்திலே சிறு தொழில்கள் இருந்தன அங்கே. அவைகளெல்லாம் இப்போது ஆதரவு இல்லாமல் நசித்து விட்டன. கைத்தறி, பட்டுத் துணி நெய்தல், பொம்மை செய்தல், அலங்காரத் தட்டுகள் செய்தல், வாகனங்கள் செய்தல், விக்ரகங்கள் செய்தல் என்று இவைகள் எல்லாம் சிறு தொழில்கள் என்ற முறையில் அங்கே இருந்தன. விவசாயத்தோடு ஒட்டிய முறையில் இவை அங்கே இருந்த காரணத்தினால், வாழ்க்கை அங்கே வளமாக இருந்தது. ஆனால் நாளாவட்டத்தில் அந்தத் தொழில்களில் உற்பத்தியாகும் பண்டங்களுக்குப் போதிய கிராக்கி இல்லாது போய்விட்ட காரணத்தினால், அவை பெரும்பாலும் இப்போது நசித்துப் போயிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். எனவேதான் மீண்டும் அங்கே தொழில் வளர்ச்சிக்கு நவீன முறையில் சில தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். தஞ்சை மாவட்டத்தில் இரண்டு மூன்று பஞ்சாலகைகள் இருக்கின்றன,

1974 மார்ச் 28]

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

ஒரு சர்க்கரை ஆலை இருக்கின்றது. இவற்றைத் தவிர ஆலைகள் என்று சொல்லத்தக்க அளவிற்கு வேறு ஒன்றுமில்லை. இந்த நிலையில் அந்த மாவட்டத்திலுள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்கள் வருஷத்தில் ஐந்தாறு மாதங்களிலே வேலை ஒன்றுமில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றதைப் பார்க்கிறோம். எனவே விவசாயம் செய்யும் காலம் தவிர, வேறு நேரங்களிலே அவர்களை ஏதாவது தொழிலில் ஈடுபடுத்தும் முறையில், பஞ்சாபில் உள்ளதைப்போல ஏதாவது திட்டங்களைத் தீட்டி சிறு சிறு தொழில்களை அங்கே ஆரம்பிக்க முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எப்போதும் பெருந்தொழில்களிலேயே கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருப்பது போதாது. மிகப் பெருமளவில் மூலதனம் போட்டு ஒரு சில ஆயிரம் பேருக்கு வேலை என்று சொல்லுவதைக் காட்டிலும், ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் மூலதனமாகப் போட்டு இரண்டு பேருக்கு அல்லது நான்கு பேருக்கு வேலை கொடுக்க முடியும் என்றால், அதுதான் இப்போது நாட்டிற்கு மிகமிகத் தேவையானது. அந்த அடிப்படையில்தான் அந்த மாவட்டத்தைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதோடு மாண்புமிகு தொழிலமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு மேலும் ஒன்றைக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இப்போது நாட்டிலே நியூஸ்பிரின்ட் காகிதத்துக்கு மிகக் கடும்த் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு இருக்கின்றது. சமீப காலத்திலே இந்தப் பற்றாக்குறை நமது நாட்டிலே தீரும் என்று நம்ப இடமில்லை. இதன் காரணமாக இன்றைக்கு நாட்டிலே உள்ள பத்திரிகைகளின் விலை கூடிக்கொண்டே போகின்றது. பக்கங்களும் குறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. புதிய பத்திரிகைகளை ஆரம்பித்த பலரும் இன்றைக்கு தங்களுக்கு வேண்டிய நியூஸ்பிரின்ட்டை வாங்க முடியாத நிலையில் துன்பப்படுகின்றார்கள். இந்தக் குறையைப் போக்கத் தக்க வகையில், தஞ்சை மாவட்டத்தில்—நான் அந்த ஊரின் பெயரைச் சொல்ல விரும்பவில்லை, அது என் சொந்த ஊர் என்று இருப்பதால் அதைச் சொல்ல வேண்டாம் என்று கருதுகிறேன்—கரும்புச் சக்கையை உபயோகித்து நியூஸ்பிரின்ட் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை ஒன்றை ஆரம்பிப்பதாக இருந்தது. அந்த ஊர் எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் தெரியும். அதை அந்த ஊரிலே தொடங்குவதற்கு....

திரு. கே. ராஜாராம் : வைக்கோலைக்கூடச் சேர்த்து அதைத் தயாரிக்கலாம், முங்கிலுக்குப் பதிலாக,

[1974 மார்ச் 33]

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: மூங்கிலுக்குப் பதிலாக அந்தக் கூழையெல்லாம் உபயோகித்து நியூஸ்பிரின்ட் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கலாம் என்று 'இந்து' பத்திரிகை நிறுவனத்தின் அதிகர்களில் ஒருவரும் வேறு சில தொழிலதிபர்களும் முயற்சித்தார்கள். அது என் இப்போது கைவிடப்பட்டுவிட்டது, அதற்கு என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. தனியார் பிரிவில் அதை ஆரம்பிக்க முடியாத நிலையில் இருந்திருந்தால், குறைந்த பட்சம் அதை 'ஜாயின்ட் ஸெக்டர்' துறையிலாவது ஆரம்பிக்க முயற்சித்திருக்கலாம்.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்: தலைவரவர்களே, குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். சர்க்கரைக்காக கரும்பைப் பிழிந்த பிறகு அந்தச் சக்கையி விருந்து நியூஸ்பிரின்ட் தயாரிக்கும் முயற்சி உலகம் முழுவதும் நடந்து வருகின்றது. - மெக்ஸிகோவில் மட்டும் ஒரே ஒரு ஆலையில் கிட்டத்தட்ட அதில் வெற்றி கண்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் அதுகூட நியூஸ்பிரின்டிற்கு முழுமையாக உதவுவதாக இல்லை. இப்போது கரும்புச் சக்கையை ஓரளவிற்கு உபயோகப்படுத்தி நியூஸ்பிரின்ட்டைப் போல காகிதத்தை உற்பத்தி செய்வது ஓரளவிற்கு ஸன் பேப்பர் மில் ஒன்றில்தான். உலகத்திலே வேறு எந்தப் பகுதியிலும் அதை முழுமையாக உபயோகித்து நியூஸ்பிரின்ட்டை உற்பத்தி செய்வதாகத் தெரியவில்லை. இன்றைக்கு அந்த ஆராய்ச்சி அகில உலக ஆராய்ச்சியாகத்தான் இருந்து வருகின்றது. இதில் எவ்வளவு தூரத்திற்குப் பொதுப்பணத்தை மூடக்கூடும் என்பது ஆலோசிக்க வேண்டிய விஷயம்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: தலைவரவர்களே, இது சம்பந்தமாக ஏற்கெனவே தொழிலமைச்சராக இருந்த திரு. வேங்கடராமன் அவர்கள் பிற நாட்டுக்காரர்களோடு கலந்து பேசியிருக்கின்றார்கள். அப்படிப் பேசியபிறகுதான் அதை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்பட்டது. அதை நிச்சயமாக வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும் என்று அன்றைய நிலையில் கருதப்பட்டதாக அறிகிறேன்.

திரு. எஸ். நாராயணசாமி: சாதாரணமாக கரும்புச் சக்கையை சர்க்கரை ஆலைகளிலே எரி பொருளாக உபயோகிக்கின்றார்கள். அதை நிறுத்திவிட்டு அதற்குப் பதிலாக எண்ணெயை உபயோகப்படுத்தினால் பிறகு அதிலிருந்து பேப்பரைச் செய்யலாம். இதிலே புதிதாக ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய தீர்ப்பந்தம் இல்லை.

1974 மார்ச் 28]

Thiru S. T. ADITYAN. The question is not about paper. It is about newsprint. I was mentioning about newsprint.

Thiru G. VASANTHA PAI Newsprint is also a paper

(பிற்பகல் 5.20)

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: எனவே, இந்த முயற்சியை மறுப்படியும் புதுப்பிக்க வேண்டும். முன்னாள் தொழில் அமைச்சரவர்கள் இருக்கிறார்கள், திட்டக் கமிஷன் உறுப்பினராக இருந்து ஓய்வு பெற்றிருக்கிறார்கள். அவருக்கும் தெரியும். நமது தொழில் அமைச்சரவர்கள் குறைந்த பட்சம் இந்தக் கரும்பு ஆலைகளிலே கிடைக்கக் கூடிய சர்க்கைகளை, பகாஸ்களை உபயோகித்து நியூஸ் பிரிண்ட் செய்யும் முயற்சியைப்பற்றி ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், ஒரு புதிய தொழில் ஒன்றினை உருவாக்க வசதியாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகிறபோது குறிப்பிட்டார்கள். அன்றையதினம் நான் பட்ஜெட் பேச்சிலேயே குறிப்பிட்டேன். பொதுத் துறையிலே, குறைந்த பட்சம் தேசியமயமாக்கப்பட்ட துறைகள், அரசு மேற்கொண்டிருக்கக் கூடிய நிறுவனங்கள், தொழில் துறைகள் இவைகளிலே இன்றைக்கு இருக்கிறதைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் தொழிலாளர்கள், ஊழியர்கள் ஒத்துழைப்புத் தர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிக் கேட்டுக்கொள்வதால், அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை, நியாயங்களை மறைப்பது என்று பொருளல்ல. இன்றையதினம் இருக்கக் கூடிய, அவைகளை மோசமான உதாரணத்திற்குக் காட்டக் கூடிய நிலை மாற வேண்டும். பஞ்சாலைக் கார்ப்பரேஷனில் வந்திருக்கக்கூடிய ஆதாயத்தைத் தொவ்ந்துப் பாராட்டு தெரிவித்தார்கள். திரு. சித்ரா அவர்கள் தொழில் அதிபர். எந்தக் காலத்திலும் தனியார் துறையை வரவேற்பவர்கள், அதற்காகப் பரிந்து பேசுவார்கள். பஞ்சாலைக் கார்ப்பரேஷனில் ஏற்கெனவே நஷ்டமடைந்த, 'சிக்' ஆகிவிட்ட தொழில் நிறுவனங்கள் இருந்தன. அதே மில்களில் இன்று ஆதாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த அவையின் மூலமாக, தற்காலிகத் தலைவரவர்களே, உங்கள் மூலமாக இந்த அவையின் சார்பில் இந்தத் துறையில் இருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்கள் மேலும் ஒத்துழைப்பை அதிகமாகத் தரவேண்டும், அதுவும், இந்த நெருக்கடி மிகுந்த வேளையில் என்று கேட்டுக்கொண்டு, உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. மு. இராமநாதன்: மாண்புமிகு மேலவைத் தற்காலிகத் தலைவரவர்களே, தமிழ் நாடு 1973-74-ம் ஆண்டில் தொழில் வளர்ச்சி என்கின்ற தலைப்பின் கீழ் நம்முடைய மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்களாலே இந்த அவை

[திரு. மு. இராமநாதன்]

[1974 மார்ச் 28]

முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிற அறிக்கை குறித்து சில கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கும், மனம் நிறைந்த பாராட்டுதலைச் சொல்வதற்கும் நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பல்வேறு வகையான தலைப்புகளின்கீழ் தமிழ் நாட்டில் தொழில் துறை எவ்வாறெல்லாம் முன்னேற வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமோ அந்த ஆசையினுடைய உள்ளக் கிடக்கைகளை வெளியிடுகிற முறையில், மிகச் சிறந்த முன்னேற்றத்தைத் தமிழ் நாடு காண வேண்டுமென்ற அடிப்படையில், தமிழ் நாட்டினுடைய தொழில் துறை எவ்வாறெல்லாம் மேம்பாடு அடைய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு இந்த அறிக்கையும் இதனுடைய தொடர்பான குறிப்புகளும் தரப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

எங்களுடையெல்லாம் ஆணாக்கிய தலைவர், மறைந்த தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு முறை கிழக்காசிய சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து முடித்துவிட்டு, நம்முடைய தமிழக மண்ணில் வந்து தலைநகரத்தில் பேசும்போது ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்கள். 1945 அல்லது 1946-ஆம் ஆண்டில் அணு குண்டுகளால் துடைத்தெடுக்கப்பட்ட ஜப்பான் நாடு ஒரு 20 ஆண்டுக் காலத்தில் எப்படி முன்னேற்றம் பெற்றிருக்கிறது என்பதை நான் ஜப்பான் நாட்டில் கண்டேன். தமிழ் நாட்டின் மண்ணிலேயாவது ஒரு காந்தக் கல்லை உருட்டி விட்டால், ஒட்டிக்கொள்கிற அளவு இரும்புத் தாதுக்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் ஜப்பான் நாட்டில் காந்தக் கல்லை உருட்டி விட்டால், ஒட்டிக்கொள்கிற அளவுக்கு இரும்புத் தாது இல்லை. அங்கே இரும்புத் தாது கிடையாது. அப்படிப்பட்ட ஜப்பான் மண்ணில் மிகச் சிறந்த முன்னேற்றம் 20 ஆண்டுக் காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜப்பான் நாட்டின் ஒரு 'எக்ஸ்பிஷன் ஷிப்' சென்னைத் துறைமுகத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. ருண்டீசியிலிருந்து ஏரோப்ளேன் வரைக்கும் ஜப்பான் நாட்டில் எவ்வாறு தயாரிக்கிறார்கள், ஜப்பான் எவ்வாறு தொழில் துறையில் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை அவர்கள் நிரூபித்துக் காட்டினார்கள். அத்தகைய தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு எல்லா வகையான கனி வளங்கள், வழி முறைகள் இருந்தும் தமிழகத்தில் தொழில் முன்னேற்றம் இல்லாதது குறித்து வேதனை படைக்கிறேன் என்று அன்றைக்கு அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். அது போல அவர்களால் அமைக்கப்பட்ட இந்த அரசின் சார்பில் இன்றைய தமிழக முதலமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும், தொழில் அமைச்சரவர்களும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். தொழில் அமைச்சரவர்கள் கூட, மேல் நாடு சென்று அங்குள்ள முன்னேற்றத்தைக் கண்டறிந்து வந்தவர்கள், அது மட்டுமல்ல. அகில இந்திய ரீதியில் தொழில் அமைச்சர்கள் மாநாடு நடக்கும் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற பல்வேறு தொழில்களுடைய முக்கியத்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. மு. இராமநாதன்]

துவத்தை எடுத்துச் சொல்லி வாதிட்டு, அதிலே ஓரளவிற்கு வெற்றி கண்டிருப்பவர்கள். அவர்கள் தந்திருக்கிற இந்த அறிக்கையின் மூலம் பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு வாய்ப்புகள், அவகாசம் குறைவு என்றாலும், சிறு தொழில்கள் அபிவிருத்தி என்ற முறையில் டான்சி பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தாலும், அல்லது சிட்கோ என்ற அமைப்பைப்பற்றி எடுத்துச்சொல்லி இருந்தாலும், அல்லது பெரும் தொழில்கள் என்ற முறையில் “டிட்கோ” பற்றி உள்ள குறிப்புக்களைப்பற்றிச் சொல்லியிருந்தாலும், அதே போல பின் தங்கிய பகுதிகளில் தொழில் முன்னேற்றம் காண வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிற சிப்காட் பற்றி தந்திருக்கிற அறிவிப்புகளானாலும், இண்டஸ்ட்ரியல் இன்வெஸ்ட்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன் மூலம் தரப்படுகிற சலுகைகளானாலும், தமிழ் நாட்டில் ஒரு பெரிய தொழில் புரட்சியை ஏற்படுத்திவிடவேண்டுமென்ற உள்ளக்கிடக்கையை இந்த அறிக்கையில் காண்கிறோம். அதே நேரத்தில் சில கருத்துக்களைச் சொல்கிற நேரத்தில், இந்த மன்றத்திலும் சரி, வேறு மன்றத்திலும் சரி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகக்காரர்கள் தங்கள் பேச்சைத் தொடங்கி முடிக்கும்போது, ஏதாவது ஒரு கட்டத்தில் மத்திய அரசை இழுத்துப் பேசாவிட்டால், அவர்களுக்கு மன நிறைவு ஏற்படுவதில்லை என்கின்ற ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய தொழில் அமைப்பு முறைகளையும், இந்த நாட்டின் தொழில் முன்னேற்றத்தையும் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால், இந்தக் கருத்துக்களை நாம் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. இதைத் தான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது என்னுடைய கடமை என்று நான் கருதுகிறேன். பல்வேறு வகையான முயற்சிகளை தமிழ் நாட்டில் மாவட்ட ரீதியாகக் கூட ஆராய்ந்து பார்த்து, எந்தெந்தப் பகுதிகளில் என்னென்ன மூலப் பொருள்கள் கிடைக்கின்றன என்று பார்த்து, என்னென்ன தொழில்களை, சிறு தொழில்களாக இருந்தாலும், பெரிய தொழில்களாக இருந்தாலும், தொடங்கி, ஓரளவிற்காவது தமிழ் நாட்டு மக்களுடைய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கி, தொழில் துறையில் தமிழ் நாட்டில் முன்னேற்றம் காண வேண்டும் என்பதில் அமைச்சரவர்களும் அவருடைய தொடர்பான துறையைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளும் எவ்வளவு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த அறிக்கையில் நாம் திட்டவாட்டமான சில குறிப்புகளில் காண்கிறோம். அந்த அறிக்கையைத் தந்து விட்டு, இன்னின்ன காரியங்களுக்காக நாம் மத்திய அரசினிடத்தில் விண்ணப்பித்திருக்கிறோம், இன்னின்ன தொழில் திட்டங்களுக்கு அனுமதி வந்திருக்கிறது, இன்னின்ன தொழில் திட்டங்களுக்கு அனுமதியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்ற குறிப்புகள் தான் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அதே சந்தர்ப்பத்தில் நம்முடைய சிறு தொழில் அபிவிருத்தி என்ற முறையிலே மிகச் சிறப்பாக 65-க்கு மேற்பட்ட தொழில் அமைப்புகளை உள்ளடக்கியிருக்கிற டான்சியைப்

[திரு. மு. இராமநாதன்]

[1974 மார்ச் 28]

பொறுத்த மட்டில், ஒரு கருத்தை இந்த மன்றத்தில் வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால், அந்த நிறுவனத்தின் சார்பில் தரப்பட்ட குறிப்பில், மொப்பேட் என்ற இரு சக்கர வண்டி பற்றிய குறிப்பு இருக்கிறது. பூனாவிற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற அஹமத் நகரில் வாகனம் பரிசோதனை செய்கிற கூடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. அது செலக்ஷன் ஆகி, அனுமதி கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்ற குறிப்பு இருக்கிறது. நம்முடைய தொழில் அமைச்சரவர்கள் கூட, இந்த மொப்பேட் தயாரிக்கப்பட்டபோது, நேரில் சென்று பார்த்தார்கள். அது பல்வேறு வகையான மாறுதல்களை அடைந்து, இன்றைக்கு மார்க்கெட்டில் விற்பனை செய்யத் தக்க அளவிற்கும், லாபகரமாகச் செய்யத் தக்க அளவிற்கும், மக்கள் விரும்பி வாங்குகிற அளவிற்கும் உள்ள நிலையில் இருக்கிறது. நானும் நேரில் இரண்டு தடவை பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். அது விரைவில் விற்பனைக்கு வந்துவிட வேண்டுமென்று அதிகாரிகள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளை

[மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை]

வார்த்தைகளால் சொல்லிப் பாராட்ட முடியாது. ஆனால் என்ன காரணத்தினாலோ அனுமதி கிடைக்காமல் ஒரு இடத்தில் தேக்கமாக இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் இன்னொரு கருத்தை இந்த மன்றத்தில் சொல்வது என்கடமையாகும். அவ்வாறு நான் சொல்வது யாரையும் குறிப்பிட்டுக் காட்ட அல்ல. பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் மூலதனம் போடப்பட்டு, இந்திய நாட்டிலிருக்கிற மக்களுக்கெல்லாம் பெட்ரோல் இருக்கிறதோ இல்லையோ, கார் கிடைத்து விடவேண்டுமென்பதற்காக சஞ்ஜய் காந்தி இளைஞர் என்ற காரணத்தினாலும், தொழில் துறையில் இளைஞர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகை சாட்ட வேண்டுமென்பதற்காகவும் இந்தியப் பேரரசு அவருக்குப் பல சலுகைகள் தந்து மாருதி கார் என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அதுபற்றிய செய்தி கூட இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் பத்திரிகையில் வந்தது. வாகனங்கள் பரிசோதனை செய்கிற கூடத்தில் இந்த மாருதி கார் செலக்ஷன் ஆகி, ஓடுவதற்கு ரெடியாகியிருக்கிறது. அறிவிப்பு வந்திருக்கிறது. வாங்குவதற்கு மக்கள் ரெடியாக இருக்கிறார்களா என்பது, மக்கள் தீர்மானிக்க வேண்டிய விஷயம். ஆனால் நம்முடைய டான்சியினால் தயாரிக்கப்பட்ட மொப்பேட் பரிசோதனை கூடத்திலிருந்து செலக்ஷனாகி வராத கட்டத்தில் இருக்கிறது என்பதை நினைக்கும்போது, மிகுந்த வேதனையாக இருக்கிறது என்பதை என்னால் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. “மாருதி”-யின் சலுகை மொப்பேட் பெற முடியவில்லை என்பதனை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டுகிறேன். மற்றும் ஒன்று. எந்தத் தொழிலைத் தொடங்குவதாக இருந்தாலும், அந்தத் தொழிலைத்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. மு. இராமநாதன்]

(பிற்பகல் 5.30)

தொடங்குவதற்குரிய உரிமையை வழங்க வேண்டிய இடம் டெல்லியாக இருப்பதால், நம்முடைய தொழிலமைச்சர் நினைத்தாலும் அல்லது இங்கே இருக்கின்ற அதிகாரிகள் எல்லாம் ஒரு தொழில் தேவை, அது இன்ன வகையில் லாபகரமானது, இத்தனை ஆயிரம் பேருக்கு வேலை வாய்ப்பு தரக்கூடியது என்று முடிவு எடுத்து விட்டதாலேயே, அந்தத் தொழிலைத் தொடங்கி விட முடியாது. அப்படித் தொழில்களைத் தொடங்குகின்ற அதிகாரம் மாநில அரசுக்கு இல்லை என்பதைச் சொல்லாமலிருக்க முடியாது. அவ்வாறெல்லாம் குறைபாடுகள் இருக்கின்றன.

பல பிரச்சினைகள் நாங்கள் எதிர்ப் கூட்டி வரிசையில் இருக்கின்ற போது, எங்களுடைய தலைவராலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டு எல்லைப் பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசுகிற நேரத்தில் கூட, தேவிசூளம், பீர்மேடு பிரச்சினை மன்றத்தில் விவாதத்திற்கு வந்தபோது தேவிசூளம், பீர்மேடு, எந்த இடத்தில் இருந்தால் என்ன என்றுதான் அன்றையதினம் பொறுப்பில் இருந்தவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். வேறு சில பிரச்சினைகளும் நம்முடைய கவனக்குறைவால் எழுந்திருக்கின்றன என்பதை நம்முடைய பொதுப் பணித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கேள்விக்கு பதில் அளிக்கின்றபோது எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஏற்கெனவே கடந்த காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் அவர்கள் விட்டுவிட்ட காரணத்தாலே, பாண்டியாறு, பொன்னம்புழா திட்டத்தை பாசன வசதி செய்து பெற்றுக் கொள்கின்ற அளவுக்கு ஏற்பாடு செய்துகொள்ளவில்லை. ஆகையினால் தோயம்புத்தூர், அவிநாசி, பல்லடம் ஆகிய தாலுக்காக்களுக்குப் பாசனத்திற்கு நீர் எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. மின்சாரத்திற்கு மட்டும் எடுத்துக்கொள்கிறோம் என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டதன் காரணமாக, இந்தப் பாசனச் சலுகைகளைப் பெற முடியவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். கேரள அரசாங்கத்தோடு அந்த வகையில் அப்பொழுது ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு விட்டார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் தமிழ் நாட்டின் தேவைகள் வருகின்ற நேரத்தில், அகில இந்தியாபேசினில் ஒவ்வொருவராக—நாம் தமிழ் நாட்டை கவனிக்காமல் விட்டு விடும் நிலைமை வளரக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். திட்டக் குழுவின் உறுப்பினராக இருந்து ஓய்வு பெற்றுள்ள நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் அவர்களைக் கூட கலந்து ஆலோசனை செய்யப் பட்டதாகச் சொன்னார். நாங்கள் அவரைச் சந்தித்துக் கேட்டபோது, அப்பொழுது கொஞ்சம் கவனிக்காமல் ஒப்பந்தம் செய்து விட்டோம் என்று ஒத்துக்கொண்டார். அது பாசனத்திற்குப் பயன்படும் என்று கவனிக்காமல்

[திரு. மு. இராமநாதன்]

[1974 மார்ச் 28]

விட்டு விட்டதன் காரணமாக ஏற்பட்டுவிட்ட தவறு என்று சொன்னார். இந்த மன்றத்தில் இந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்வது, ஏதோ திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்கின்ற காரணத்தாலே, இவர்கள் மத்திய அரசைக் குறை கூறிக்கொண்டிருப்பவர்கள் என்று நினைத்து விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்.

வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒவ்வொரு நாளும் பெருகிக்கொண்டு வருகிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இங்கே இருக்கக்கூடிய தொழில் வாய்ப்புக் களைப் பயன்படுத்தி இந்த நாட்டை எந்த வகையிலாவது தொழில் வளமாக்கி ஓரளவுக்காவது இந்த நாட்டு மக்களுடைய பசி தீர்க்கப்பட வேண்டும், அப்படித் திட்டமிட்டு செய்காலல்லாமல், அப்படி ஒரு தொழில் புரட்சியை உண்டாக்கினாலொழிய நாம் முன்னேற்றம் காண முடியாது. நான் தஞ்சை மாவட்டத்தை தரம் தாழ்த்திப் பேசுவதாக அந்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எண்ணக்கூடாது. நாம் அந்த முயற்சியில் ஈடுபடாமல் போனால், தஞ்சாவூர் பொம்மைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பதற்குத்தான் தமிழ் நாடு தகுதி படைத்த நாடாக இருக்குமே தவிர, ஜப்பான் நாட்டைப் போல் எக்ஸ்பிஷன் கப்பல் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்ற அளவுக்கு வாய்ப்பு எந்தக் காலத்திலும் இருக்காது என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள் கிறேன்.

ரொம்பப் பிரயாசையோடு நம்முடைய தொழிலமைச்சர் அவர்கள், கூட்டுத் துறையானாலும் சரி, பொதுத் துறையானாலும் சரி, என்னென்ன தொழில்கள் எங்கெங்கு தொடங்குவதற்கு வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி விவரமான ஒரு அறிக்கையை இங்கே வைத்திருக்கிறார்கள். அதிலே 'சிட்கோ' என்றுள்ள நிறுவனத்தின் வேலைகளையும் விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார். அவற்றை யெல்லாம் தனித் தனியாகப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சித்ரா நாசாயணசாமி, சிறந்த தொழிலதிபர், பாராட்டி யிருக்கிறார். நானும் பாராட்டுகிறேன், நான் பாராட்டுவதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது. அது தான் டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் என்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தியது. கோயம்புத்தூரில் மூடிக் கிடந்த ஆலைகளை, அவருடைய குறிப்பின்படி 14 ஆலைகளை, டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷனின் கண்ட்ரோலில் கொண்டுவந்துள்ளார். ஒரு ஆலை சுத்தமாகவே வேலை செய்ய முடியாத அளவுக்கு இயந்திரங்கள் பழுதடைந்து விட்டபடியால், எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதையும், மற்றொன்று வழக்கு மன்றத்தில் இருப் பதாலே, அதையும் இப்பொழுது நீக்கிவிட்டு 12 ஆலைகளை இன்றையதினம்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. மு. இராமநாதன்]

டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷனின் நேரடிப் பார்வையில் கொண்டு வந்து சிறப்பாகவும், லாபகரமாகவும் அவைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதைப் பார்க்க முடிகின்றது. அது மட்டுமல்ல. கோயம்புத்தூரில் இருக்கின்ற டெக்ஸ்டைல் இன்றையதினம் லட்சக்கணக்கான ரூபாய் லாபம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி என்னைப் போன்று தொழில் துறையில், அனுபவம் இல்லாதவர்கள் பேசுவதை விட, மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. நாராயண சாமி போன்றவர்கள் பாராட்டுவதில் இந்த அரசு பெருமைப்படுகிறது. அந்தப் பெருமை தொழிலமைச்சர் அவர்களைச் சாரும். இது போன்று பல முயற்சிகளை நாம் எடுத்து வருகிறோம்.

மற்றொன்றையும் நான் இங்கு சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மேட்டூர் அலுமினியத் தொழிற்சாலை நாட்டுடைமையாகக் வேண்டும் என்று நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் சென்ற ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதுபற்றிய காரண காரியங்களுையெல்லாம் மத்திய அரசுக்கு விளக்கி, மத்திய அரசினுடைய அனுமதி கேட்கப்பட்டது. ஆனால் மத்திய அரசிடமிருந்து அதற்கான அனுமதி இன்னும் வரவில்லை. தமிழ் நாடு அரசு சார்பில் ஒரு கோடி ரூபாய் அதிலே மூலதனம் போடப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. ஆண்டு ஒன்றுக்கு 1½ கோடி ரூபாய் சப்ஸிடியாக அந்தத் தொழிலுக்குத் தந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று நம்முடைய தொழிலமைச்சர் அவர்கள் தனது பேச்சில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்த அலுமினியத்தை மூலப் பொருளாக வைத்து, பல துற்றுக்கணக்கான சிறு தொழில்கள் நடத்த வாய்ப்புகள் உண்டு. அது தவிர தனியார் பல சிறு தொழில்களை நடத்துவதற்கும் வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒரு பெரிய தொழிலை தமிழ் நாட்டு அரசின் சார்பில் நாம் எடுத்து நடத்துவதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம், லாபகரமாகவே இருக்கும், நடத்த முடியும், அதற்கு அனுமதி நா வேண்டும் என்று நம்முடைய அரசின் சார்பில் கேட்டும், இன்னும் மத்திய அரசு மௌனம் சாதிக்கிறதே தவிர, அனுமதி வந்து சேரவில்லை. ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரச்சினையைச் சொல்கின்ற நேரத்தில், தமிழ் நாட்டில் என்றைக்கும் கிராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் ஆட்சியில் இருக்கும் என்ற கருத்தினை எண்ணாமல் இந்த நாட்டின் மீது இருக்கின்ற பற்றின் காரணத்தால் சொல்லப்படுகின்ற கருத்தாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அண்ணா அவர்கள் ஒரு முறை சொன்னது போல் ஆட்சி வேறு, கட்சி வேறு, நிர்வாகம் என்பது வேறு, இன்றையதினம் நாங்கள் ஆட்சியில் இருந்தாலும், நாளைக்கு மற்றொரு கட்சி ஆட்சிக்கு வரலாம், நேற்றையதினம் வேறு ஒரு கட்சி ஆட்சியில் இருந்தது. எந்தக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும், நாட்டு நன்மைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய எண்ணம். இந்த நாடு தொழில்

[திரு. மு. இராமநாதன்]

[1974 மார்ச் 28]

வளமாக்கப்பட வேண்டும். இந்த நாட்டில் இருக்கின்ற மக்கள் உழைப்பதற்கு உடலில் வலிவு பெற்றவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு எல்லா வாய்ப்புகளும் இருந்தும், பாடுபடுவதற்கு தொழில் இல்லாத நிலைமையில் இருந்து வருகிறோம். இந்த மன்றத்தில் இருக்கின்ற உறுப்பினர்கள் அன்றாடம் காலை 5-ல் எட்டு மணிக்கு சுமார் 50 பேரையாவது, ஏதாவது வேலை தேடித் தாருங்கள், எந்த வேலையையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று வருகின்றவர்களைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம் என்று நான் கருதுகிறேன். தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கென்று பாடுபட்டு, வேறு வேலை இல்லாமல், தொழில் துறை சான்று பெற்றிருக்கின்றவர்களுக்கு தொழில் தொடங்குவதற்கு சில சலுகைகளையும், வாய்ப்புகளையும் கொடுப்பதுபற்றி இந்த அறிக்கையில் ஒரு வாய்ப்பினை அறிவித்திருக்கிறார்கள். அது ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குத்தான் இருக்கும். ஒரு சிலருக்குத்தான் அந்த முறையில் வேலை வாய்ப்புப் பெற இயலும். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், இன்று ஏறத்தாழ பத்து லட்சத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் வேலை இல்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இந்தக் கருத்தைச் சொல்கின்றபோது, இன்னொன்றையும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். தலைவர் அவர்களின் மூலமாக இதை வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எதிர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் தொடங்குகின்ற எல்லாத் தொழில் அமைப்புகளிலும் தமிழ் நாட்டில் பிறந்திருக்கின்றவர்களுக்கு மட்டும்தான் வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சட்டபூர்வமாக ஒரு நடவடிக்கையை இந்த அரசின் சார்பில் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை இந்த மன்றத்தின் மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மற்ற மாநிலங்களில் இருக்கின்ற சட்ட மன்றங்களிலும் சரி, அரசுத் தீர்மானங்களிலும் சரி, இது தெளிவாக்கப்பட்டு விட்டது. ஆகையினால் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், இங்கே இருக்கின்ற மக்களுக்கு வேலை இல்லாத நிலைமை இருக்கின்ற போது, வேறு யார் யாரோ தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்ற பல்வேறு தொழில் அமைப்புகளின் உள்ளே சென்றிருக்கிறார்கள். இங்குள்ள தொழில் அமைப்புகளுக்குள் சென்று பார்த்தால் கூட, தமிழ் நாட்டிற்குள் இருக்கின்ற தொழிற்சாலைகளுக்குள் செல்கின்றோமா என்று ஐயப்படுகின்ற அளவுக்கு நிலைமை இருக்கிறது.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாட்டில் பல வருஷமாக நான் இருந்து வருகிறேன். சிலர் வீட்டில் தெலுங்கு பேசுகிறார்கள். படித்தது எல்லாம் தமிழிலேதான். அது போன்றுள்ள எங்களுக்கும் இந்த முறை தானா? ஏதாவது விதி விலக்கு இருக்குமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

1974. மார்ச் 28]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவர் அவர்களே, நல்ல சந்தர்ப்பத்தை திரு. ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். டெல்லி யிலே ஆளுகின்ற அவர்களுடைய கட்சி அரசினுடைய கொள்கை வேறு, தம்முடைய தமிழ் மக்களை எப்படியாவது விசை வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் முயற்சி செய்கின்றார்கள். அதை நானே கண்டு வந்தேன். தமிழ் நாட்டைத் தங்களுடைய சொந்த மாநிலமாக ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் லீட்டில் தெலுங்கு பேசுகிறார்கள் என்பது வேறு விஷயம். தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்றவர்கள் எல்லோரும் தமிழர்கள்தான். அதுதான் எங்களுடைய கொள்கை. ராமநாதபுரத்தில் இருக்கின்றவர்கள் தெலுங்கு பேசுகிறார்கள் என்பது ஒரு காரணமல்ல. அவர்களை வேறு நாட்டினர்கள் என்று ஒருகாலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு கருதாது. அதே நேரத்தில் வேறு மாநிலத்தில் இருந்து கொண்டு இந்த மாநிலத்திற்கு வந்து ஆதிக்கம் செலுத்தலாம் என்று சொல்வதை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒருகாலமும் விடாது. அதைத்தான் உறுப்பினர் திரு. ராமநாதன் அவர்கள் சொல்கிறார்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த விளக்கத்திற்கு நன்றி.

(பிற்பகல் 5-40)

திரு. மு. இராமநாதன் : தலைவரவர்களே, அமைச்சர் அவர்களே அதற்குச் சரியான விளக்கத்தைத் தந்துருக்கிறார்கள். இத்தகைய கருத்துக்களை, தம்முடைய தமிழகம் பல்வேறு வகையான வாய்ப்புக்களையும், வழிமுறை களையும் பெற்றிருந்தாலும், தொழில் துறையில் பின்தங்கியிருக்கிறதே என்ற ஏக்கத்தின் எதிரொலியாகத் தான் நான் இங்கே வெளிப்படுத்திக் காட்டு கிறேனே அல்லாமல் வேறல்ல என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் மீண்டும் வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன்.

மற்றொன்று, கைத்தறித் தொழில்பற்றியும், பஞ்சாலைகளைப்பற்றியும் விவர மாக இந்த அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் இங்கே வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தமிழ் நாடு டெக்ஸ்டைல் கார்ப்போரேஷன் மூலமாக இப்போது பஞ்சாலைகள், சிறப்பாக, லாபகரமாக நடப்பதில் பஞ்ச வங்குவது என்று சொல்வதுதான் முக்கியமாக இடம் பெற்றிருக்கின்ற அம்சமாகும். அதில் புதிதாக இப்போது டெக்ஸ்டைல் கார்ப்போரேஷனுக்குத் துணையாக 'காட்டன் டிவிஷன்' என்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த டெக்ஸ்டைல் கார்ப்போரேஷன் மூலமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற காட்டன் டிவிஷன் என்ற அமைப்பிலாவது அல்லது டெக்ஸ்டைல் கார்ப்போரேஷனிலாவது—பஞ்ச வங்குவதற்கு

[திரு. மு. இராமநாதன்]

[1974 மார்ச் 28]

நம்முடைய அதிகாரிகள் திறமை மிக்கவர்கள்; அவர்களுக்கு அதில் தேர்ச்சியில்லையென்று சொல்லமாட்டேன்; மிகச் சிறப்பாக, லாபகரமாகத் தான் இன்றைக்கு டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பொரேஷன் நடைபெற்று வருகிறது; என்றாலும்—தனிப்பட்ட முறையில் நானபிஷியல் மெம்பர் என்கின்ற முறையில் பஞ்ச வாங்குவதில் அனுபவமும், தொழில் துறையில் நல்ல தேர்ச்சியும் உடையவர்களில் யாரையேனும் ஒருவரை அட்வைசரி கமிட்டி என்கின்ற முறையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஆலோசனையையும் நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மற்றொன்று, கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களே கூட நம்முடைய “பெரும் தொழில்கள்” என்ற குறிப்பில் பொதுத் துறையில் தொடங்கப்பட்டிருக்கின்ற தொழில்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு, சாயத் தொழிலைப்பற்றியும் ஒரு குறிப்பு டிட்கோ சார்பில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லும் போது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டில் இப்போது தொடங்க இருக்கின்ற, அதாவது கிட்டத்தட்ட 1½ கோடி ரூபாய் செலவில் தளவாடங்களும், இயந்திரங்களும் வாங்க ஆலோசிக்கப்பட்டிருக்கின்ற, சாய உற்பத்தித் தொழிற்சாலையில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு தமிழ் நாட்டுக்குத் தேவை 720 டன் என்ற குறிப்பிருக்கிறது. ஆக, ஏறத்தாழ 700 டன் சாயப் பொருள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய திறன் படைத்த பெரிய தொழிலைத் தொடங்குவதற்கான திட்டம் நம்முடைய அரசின் குறிப்பிலிருக்கிறது. அப்படித் தொடங்க இருக்கின்ற இந்தத் தொழிற்சாலை கோவை மாவட்டத்தில் தொடங்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

எல்லா உறுப்பினர்களும் கருத்துக்கள் சொன்னார்கள். மாவட்ட உணர்வு என்பது எல்லோருக்கும் இருக்கிறது என்று நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள். கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது. தொழிற் துறையில் வளர்ந்தோங்கிய மாவட்டம் என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. அதற்காக பிற மாவட்டத்தில் தொழில் தொடங்குவது தவறு என்று சொல்ல மாட்டேன். அதே நேரத்தில் கோவை மாவட்டத்தை அப்படியே தொழிற் துறையில் முன்னேறிய மாவட்டம் என்று விட்டுவிட்டுப் போனால், கடைசி காலத்தில் நோயாளி மாவட்டமாக ஆகிவிடுமோ என்ற அச்சம் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு இருக்கிறது. ஆகையால் பெரிய அளவில் தொடங்குகின்ற தொழில்கள் கோவை மாவட்டத்தில் இடம் பெறத் தக்க வகையில், இந்தச்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. மு. இராமநாதன்]

சாயத் தொழிற்சாலையும் கோவை மாவட்டத்தில் அமைய வேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக ஈரோடு போன்ற பகுதி இதற்கு நல்ல வாய்ப்பான பகுதி என்று குறிப்பிட்டு, அங்கே அந்தத் தொழிற்சாலை அமைய வேண்டும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

சத்தியமங்கலம் பகுதியில் உள்ள தாளவாடிப் பகுதியில் பட்டு உற்பத்தியைப் பொறுத்த வரையில், பட்டுப்பூச்சி வளர்ப்பதற்கும், முசுக்கட்டைச் செடி வளர்ப்பதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதற்கான ஆரம்ப வேலைகளுடன் அரசின் சார்பில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன என்றாலும், இந்த பட்டுப் புழுக்களை அப்படியே அங்கிருந்து எடுத்துச் சென்று, கூட்டோடு சாமராஜ நகரில் கொண்டுவந்து விற்று விடுகிறார்கள். அவர்கள் அங்கிருந்து விலைக்கு வாங்கி, பெங்களூரில் கொண்டுபோய்த் தான் நூலாகத் தயாரிக்கிறார்கள். வட்சக்கணக்கான ரூபாய்க்கு நம்முடைய தமிழ் நாட்டின் சார்பில், காதி அண்டு வில்லேஜ் இண்டஸ்ட்ரீஸ் சார்பில் கூட கொள்முதல் செய்கிறோம். ஒரு பகுதியாக இருந்தாலும், சேலம் பகுதியாக இருந்தாலும், தாளவாடி பகுதியாக இருந்தாலும், அங்கே உற்பத்தியாகின்ற கூட்டை அப்படியே வெளியே கொண்டு போய் விற்றிறோமே தவிர, நூலாக உற்பத்தி செய்வதில்லை. ஆகவே நூல் உற்பத்தி செய்கின்ற தொழிற்சாலைகளை சத்தியமங்கலம் பகுதியில் ஏற்படுத்த அரசு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மற்றொன்று, சந்தன மரத்தைப் பொறுத்த மட்டில், நமது புரட்சிக் கவிஞர் பாடலில் சொன்னது போல 'அகிலும், தேக்கும் அழியா குன்றமும்' இருக்கின்ற நாடு நமது தமிழ் நாடு தான். கேரள நாட்டைக் காட்டிலும் சந்தன மரங்கள் தமிழ் நாட்டில் தான் அதிகமாக இருக்கின்றன. அதற்குச் சரியான குறிப்பு என்னிடத்தில் இல்லை என்றாலும், சந்தன மரங்கள் தமிழ் நாட்டில் தான் அதிகமாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட சந்தனக் காடுகள் நிறைந்த சத்தியமங்கலம் பகுதியில் சந்தனத் தைலம் தயாரிக்க முடியும். கன்னோஜ் பகுதியிலிருந்து சத்தியமங்கலம் பகுதிக்கு வந்து சந்தன மரங்களை வாங்கிப் போகிறார்கள். நமது நாட்டில் நெல்லை மாவட்டத்திலும் சந்தன மரங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. இப்படி தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்ற வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தி சந்தனத் தைலம் தயாரிக்கவும், சந்தன சேர்ப்புகள் தயாரிக்கவும் முயற்சியை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும். சீரிய முறையில் தமிழ் நாட்டில் பெரிய தொழிற் புரட்சியைக் காணவேண்டும் என்கின்ற வேட்கையோடு விரைந்து பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற தொழிலமைச்சர் அவர்களையும், தொழிற் துறையில் உள்ள அதிகாரிகள் அனைவரையும்

[திரு. மு. இராமநாதன்]

[1974 மார்ச் 28]

மனம் நிறையப் பாராட்டிப் போற்றுகிறேன். இன்னும் பல தொழில்கள் தொடங்குவதற்கு இனியாவது மத்திய சர்க்கார் மனமுவந்து முன்வந்து, தமிழ் கத்தின் தொழிற் புரட்சியில் மனம் நிறைந்த பங்கைச் செலுத்த வேண்டுமென்று இந்த மாமன்றத்தின் மூலமாகக் கேட்டு, என்னை பேச அனுமதித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு தொழிலமைச்சரவர்கள் எங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் இந்தப் பெரிய கட்டிலே உள்ள புத்தகங்களைப் படிக்க இரண்டு நாட்கள் பிடிக்கும். அநேகமாக அதில் கூறப்பட்டுள்ள தொழில்கள் அனைத்திலுமே யார் யார் சார்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது தொழிலதிபர்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவதால் எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் மிகச் சுருக்கமான நேரத்தில் இந்தக் குறிப்புகளில் சொல்லப்பட்டிருப்பவைகளை எல்லாம் படித்து எப்படி விமர்சனம் செய்ய முடியும் என்று நண்பர் திரு. வசந்த பாய் சந்தேகத்தைத் தெரிவித்தது போல், நானும் சந்தேகப்படுகிறேன்.

நமது தொழிலமைச்சர் அவர்களை நான் முதலில் சந்தித்தபோது, அவர் சாதாரண வக்கீலாக இருந்தவர் என்று தான் நினைத்தேன். ஆனால் அவர்கள் அமைச்சராக வந்து, தொழில் துறைப் பொறுப்பை ஏற்ற பிறகு, தொழில் துறையில் தொழிலதிபர்களுக்கு, ஜி. டி. பிரீலா, டாட்டா போன்றவர்களுக்கு உள்ள அனுபவத்தைக் காட்டிலும் அதிக அனுபவம் படைத்தவர் என்று எண்ணக்கூடிய வகையிலே தமிழ் நாட்டை தொழில் வளமிக்க நாடாகச் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருப்பது எனக்குச் சந்தோஷத்தையும், ஆச்சரியத்தையும் ஊட்டுகிறது. அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற குறிப்பில் பல காரியங்களைச் செய்திருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. தமிழ் நாட்டிலே 'சிக் மில்'களை எடுத்து அவற்றை லாபகரமாக ஓட்டியிருக்கிறார்கள். தமிழ் நாடு டெவலப்மெண்டு கார்ப்பொரேஷன், சிறு தொழில் கார்ப்பொரேஷன், தொழில் அபிவிருத்திக் கழகம், கைத்தறிக்கை ஊக்குவித்தல், சிறு தொழில் நிலையங்கள் ஏற்படுத்துதல், உர வகைகளைச் செய்வது, செங்கல் சூளைகளை ஏற்படுத்துவது போன்ற பல விஷயங்கள் இந்தக் குறிப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நான் சென்ற வருடம் வேலூருக்குப் போகிறபோது, ராணிப் பேட்டை வேஸ்ட் லாண்டாக இருந்தது. இதைத் தடவை பார்க்கின்ற போது, தொழில்பேட்டையாக அமைந்திருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு உற்சாகத்தோடு காரியம் செய்திருப்பது பாராட்டத்தக்கதாகும்.

1974 மார்ச் 28] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

எனக்கு இருக்கிற ஒரே கவலை, இவ்வளவு செய்தும், நண்பர் திரு எஸ். டி. ஆதித்தன் சொன்னது போல, எல்லாத் தொழில்களையும் மூலதனம் போட்டு நிறுவிவிட்டு, அதற்கு வேண்டிய 'எனர்ஜி', மின்சக்திக்கு என்ன செய்வது? அதுதான் என்னுடைய கவலை. நாங்கள் விவசாயிகள். எங்களுக்கு பம்பு செட்டுகள் எப்படி ஓடும் என்று கவலையாக இருக்கிறது. எப்போது பம்பு செட்டுகள் நிற்கும் என்று தெரியாதபடி கரண்டை 'ஆஃப்' செய்துவிடுகிறார்கள். தொழில்கள் நன்றாக நடைபெறுவதற்கு மூலகாரணமாக இருப்பது மின்சக்தி. அந்த மின்சக்தியை தமிழ் நாட்டில் எப்படி தட்டில்லாமல் கிடைக்கச் செய்யப் போகிறார்கள்? வளரும் தொழில்களுக்கு 4 மாதம், 6 மாதம் மின்சக்தி குறைவு, தடை ஏற்பட்டுவிட்டால், அதனால் ஏற்படுகின்ற நஷ்டத்தை எப்படி போக்கப் போகிறார்கள் என்பதுதான் எனக்குக் கவலை தருகிறது. அதற்குத் தகுந்த விளக்கத்தை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

நான் சமீபத்தில் விஜயநகரம் போயிருந்தேன். அங்கே ஹாஸ்பெட்டிலே இரும்பு எடுத்து, விசாகப்பட்டினத்தின் மூலமாக ஜப்பானுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அங்கிருந்து சுதந்தம் செய்து நமக்கு அனுப்புகிறார்கள். நம்முடைய நாடும் ஜப்பான் மாதிரி ஆகின்ற அளவுக்கு நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் ஆக்கமும், ஊக்கமும், தன்முயற்சியும் காட்டிவருகிறார்கள். அவர்கள் அளித்திருக்கின்ற இந்த அறிக்கை மூலம் தமிழ் நாடு எவ்வளவு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது என்று பார்க்கின்றபோது, மிக நல்ல முறையில் காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள் என்று அறிகிறோம். அவர்களுக்கு மேன்மேலும் இந்த சபை ஆதரவு அளிக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடிக்கின்றேன்.

(பிற்பகல் 5.50)

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, தொழில் துறை அறிக்கையின்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு தந்தமைக்கு என் நன்றியைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தமிழகத் திற்கு விவசாயம் ஒன்றில்தான் பழங்காலத்திலிருந்து பெருமை இருந்து வந்தது. அதற்காக இலக்கியங்கள் எல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. விவசாயம் ஒன்றுதான் தமிழகத்தில் பெரியதொரு 'அசெட்' ஆக இருந்து வந்தது. அதற்குப் பிறகுதான் தமிழகம் தொழில் துறையில் முன்னேற்றம் அடைந்தது. முன்னாலே இருந்த அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள், கூடுமானவரையில் தொழில்களை தமிழகத்தில் உண்டாக்க வேண்டுமென்று

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1974 மார்ச் 28]

எண்ணி, அந்தத் துறையில் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டார். நல்ல பெயர் அவருக்கு இருந்தது. அதைவிட இப்போது தொழிலமைச்சராக இருக்கின்ற மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. மாதவன் அவர்களுக்கு இரண்டு மடங்கு பெயர் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறது. இது என்னுடைய சொந்தக் கருத்தென்று தயவு செய்து மாண்புமிகு தலைவரவர்கள் எண்ணக்கூடாது. இவருக்கும் நல்ல பெயர் இருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்த வரையில், தொழில் துறை மிக வேகமாக அல்லது மிக முன்னேற்றகரமாக வளர வேண்டுமென்றால், இரண்டு காரியங்கள் தேவைப்படுகின்றன. இன்று தொழிற்சாலைகளில் பணி புரியும் தொழிலாளர்கள் குறை கூறுகிறார்கள். தொழில் போட்டு, மூலதனம் செய்கிறவர்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : தொழில் போட்டு மூலதனம் செய்குதல்; மூலதனம் போட்டு தொழில் செய்வது.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : மூலதனம் போட்டு தொழில் நடத்துகிறார்களே, அவர்களும் குறை சொல்லுகிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்தமட்டில், இரண்டு தேவைப்படுகிறது. தொழில் வளம் ஒங்க வேண்டுமானால், ஒன்று Brain power மற்றொன்று manual power வேண்டும். இரண்டுமே தேவைப்படுகிறது. இவை இரண்டும் நெகடிவ், பாசிடீவ் போன்றவை. இந்த இரண்டுக்கும் ஒற்றுமை இருந்தால்தான், தொழில் நிறமை ஒங்கும். இதைத்தான் ஜப்பான் நாட்டில் சொல்கிறார்கள். அங்கே வேலை செய்கிறவர்கள் ஊக்கமுடையவர்கள். ஆகையால்தான் அங்கே தொழில் ஒங்கி வளருகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். என்னுடைய நண்பர் திரு. இராசு நாதன் அவர்கள் மிக அழகாகச் சொன்னார்கள். முன்னேறிச் சில காரியங்களைச் செய்கிறபோது, முன்னேற்றக் கழகத்தில் இருக்கிறவர்களுக்குப் பழக்கம் மத்திய அரசைக் குறை சொல்லுவதுதான் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அதில் இருக்கிற உண்மையை அறிய மாட்டேன் என்கிறார்கள். மத்திய அரசிலிருந்து கிடைக்க வேண்டிய உதவியோ அல்லது மூலப் பொருள்களோ சரியாக மற்ற மாநிலங்களுக்குக் கிடைக்காவிட்டால், அதைக் குறை கூறுகிறார்கள். தொழில் துறையில் முன்னேற்றம் காண இரண்டு தேவைப்படுகிறது. ஒன்று Brain power இது நிச்சயமாக ஏராளமாக நம்மிடத்தில் இருக்கிறது. தொழிலமைச்சரவர்களை எண்ணுகிறபோது இது நன்றாகத் தெரிகிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய திரு. ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள் மிக வேகமாகவும், ரொம்ப அககறையாகவும் கூறினார்கள். "தொழிலமைச்சரவர்கள் முன்னால் வக்கீலாகத்தான் இருந்தார்கள்; ஆனால் தொழில் துறையில் இவ்வளவு அனுபவம் உடையவராக வருவாரென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை" என்று கூறினார்கள். அதற்குக் காரணம் Brain power

1974 மார்ச் 28]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

தான். 'வெறும் அனுபவத்தால் மட்டும்' என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். வெறும் அனுபவத்தால் எதுவும் வந்துவிடாது. நானும் 6 மாதம், 10 மாதமாகப் புத்தகங்களை எடுத்து வைக்கிறேன். ஆனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : படித்தால்தான் வரும்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : இது சிறந்த அனுபவத்தால் மட்டும் கிடைக்கிற ஒன்றல்ல. Brain power இருக்கிறதென்று கூறுவதற்குத் தான் இவ்வளவு பெரிய விளக்கங்களைக் கூறுகிறேன். நமக்கு இருக்கிற கஷ்டங்களெல்லாம் முன்னொரு காலத்தில் கண்டுபிடித்த பெட்ரோல், எலக்ட்ரிசிட்டி ஆகியவை இப்போது சரியாகக் கிடைக்கவில்லை. இவைகளை வைத்துத்தான் தொழில் துறை மிக வேகமாக வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இயற்கையாகக் கிடைத்துக் கொண்டு வந்த பொருள்களின் நிலைமை காலத்தால் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. மழையின்மையால் மின்சாரம் சரியாகக் கிடைக்கவில்லை. வெளி நாடுகளிலிருந்து பெட்ரோல் போன்றவை வர வேண்டும். ஈரான், ஈராக் போன்ற நாடுகளிலிருந்து வர வேண்டும். அவர்கள் இல்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சிக்கலான நிலைமை நாட்டிலே நிலவுகிறது. இவ்வளவு பெரிய கஷ்டங்களுக்கிடையே எவ்வளவு பெரிய முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறோம் என்பதை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். மக்கள் தொகை வளர்ந்து வருகிறபோது, எல்லோருக்கும் நாம் வேலை கொடுக்க வேண்டும். நாம் விவசாயத்தில் முன்னேறிவிட்டோம். தொழில் துறையில் பஞ்சாப், அரியானா முன்னேறி விட்டதென்று சொல்கிறார்கள். அப்போதிருந்த காங்கிரஸ் கட்சியின் முதலமைச்சர்கள், பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களுடைய செல்வாக்கை வைத்து வீட்டுக்கு ஒன்று ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். எவ்வளவோ கஷ்டங்களையெல்லாம் திரு. சித்ரா நாராயணசாமி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். எங்களுக்கு ரயில் வேகன் facilities கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறவர்கள் டிரெயின் விட முடியுமா? இண்டஸ்டிரியலிஸ்ட் கஷ்டப்பட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். நாட்டு மக்கள் கஷ்டப்படவில்லையா? அமைச்சர்கள் கஷ்டப்படவில்லையா? இண்டஸ்டிரியலிஸ்ட்களுக்குக் கஷ்டம் இருக்கிறது. பிறக்கிற மனிதனே கஷ்டப்பட்டுத்தான் பிறக்கிறான். கஷ்டப்படாமல் குழந்தை பிறக்கவில்லையே. எனவே குறைகளைச் சொல்லுவதை விட்டுவிட்டு, தொழில் துறை எப்படி முன்னேற வேண்டுமென்று திரு. சித்ரா நாராயணசாமி போன்றவர்கள் சொல்லவேண்டும். அவருக்கு அனுபவமும். Brain power -ம் இருப்பதால், அவர் தொழில் அமைச்சரோடு கலந்து இதுபற்றிப் பேச வேண்டும். பெரிய தொழிற்சாலைகளை நடத்து

[சி. வி. ராஜகோபால்]

[1974 மார்ச் 28]

வதிலுள்ள **secrecy** களையெல்லாம் அவர்கள் சொல்லுவது கிடையாது. எனக்குக்கூட ஆசை. 10,000 ரூபாயில் தொழிற்சாலை வைத்துக்கொள்ளலாமென்று ஆசை. ஏன் அதைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை? பழைய காலத்தில் இருந்த மூலிகைகளைப் பற்றிய விவரங்களை மறைத்துவிட்டதால்தான் அதைப்பற்றித் தெரியவில்லை. தழையை எடுத்துத் தடவினால், வெட்டப்பட்ட கை இரண்டு, மூன்று மணி நேரத்தில் ஒட்டிக்கொள்ளும். அதை யெல்லாம் கண்டுபிடித்தாக வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். தலைவரவர்களே, நான் மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். காவேரிப் படுகையின்கீழ் பெட்ரோல் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இங்கே அதில் இருக்கிறது; சந்தனம் இருக்கிறது; தேக்கு இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தப் பொருள்களெல்லாம் உலகச் சந்தைக்குப் போகும்படியான அளவில், நுணுக்கமான பொருள்களைச் செய்து அனுப்பவேண்டும். சந்தனத் தைலத்தின் மூலம், மனிதனுக்கு 'கனோரியா' ஏற்பட்டால் போய்விடும். (குறுக்கீடு) எனக்கு அனுபவமில்லை. பலர் சொல்லுகிறார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: The hon. Member may please not describe what the disease is-

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: நமது உடலிலேயே பல நோய்கள் இருக்கின்றன. எனவே 'கனோரியா' என்றால், தப்பான அர்த்தம் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாதென்று மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களையும், மாண்புமிகு தலைவரவர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படி பலப்பல பொருள்கள் இருக்கின்றன. நாம் எந்தப் பொருள்களைச் செய்ய வேண்டுமென்றாலும் நமக்கு மூலப் பொருள் வேண்டும். துணி சோப்பை ஏராளமாகத் தமிழ் நாட்டில் உற்பத்தி செய்யலாம். அதை உற்பத்தி செய்வதற்கு 'மட்டன் டேலோ' தேவைப்படுகிறது. அவை நம்மிடத்தில் இல்லை. வெளிநாடுகள் விருந்து இறக்குமதி செய்து தரப்படுகிறது. எனவே அப்படிப்பட்ட பொருள்களை, நம்முடைய எக்ஸ்பெர்ட்டுகளை வைத்துக் கண்டுபிடிக்க நம்முடைய தொழிலமைச்சரவர்கள் முயற்சி எடுக்கவேண்டும். இங்கேயே எவ்வளவே? தழைகள் இருக்கின்றன. ஆடுகளின் இருதயங்களை இங்கிருந்து வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அவர்கள் அதிலிருந்து லிவர் இன்ஜெக்ஷன் செய்து இங்கே அனுப்புகிறார்கள். ஜப்பானுக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஹாங்காங்குக்குப்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

போய்வருபவர்கள் சொல்கிறார்கள்—நான் போனதில்லை—அங்கே டிரான்சிங் டர்கள் வண்டி வண்டியாகக் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அங்கே சின்னச் சின்ன கைக்கடிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். சின்னத் தெற்கை கொடுத்தால் வாரிக்கொண்டு வரலாமென்று சொல்லுகிறார்கள். (குறுக்கீடு) ஜப்பான் நாட்டில்தான்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: சும்மா வாரிக்கொண்டு வா முடியாது. 'Duty free'.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: இப்படிப்பட்ட பொருள்களை இங்கே உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அதற்கு ஒத்துழைப்பு மத்திய அரசாங்கம் தர வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இதைத் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னேன்.

(பிற்பகல் 6.00)

நமக்கு குங்கும டப்பா பம்பாயிலிருந்துதான் வருகிறது. கண்ணுக்குத் தீட்டுகிற மை அங்கிருந்துதான் வருகிறது. சிறிய எலக்ட்ரானிக்ஸ் பொருள்கள் எல்லாம் நாம் இங்கே செய்யலாம். Electronics can be made here easily by our experts themselves. இன்னும் பெரிய கனரகத் தொழில்கள் பற்றியெல்லாம் சொன்னார்கள். அவை தேவைதான். ஆனால் கிராமங்கள் எல்லாம் தொழில் மயமாக வேண்டும். கிராமங்களில் எல்லாம் குடிசைத் தொழில்கள் வேண்டும். Cottage Industries should be developed in villages. நான் அறிஞர் அண்ணா அவர்களோடு சூதச் சென்றிருந்தேன். அங்கே ஜரிகைத் தொழிலைப் பார்த்தோம். எங்கள் மாவட்டத்திலே காஞ்சிபுரத்திலே ஒரு ஜரிகைத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டு, ஒரு ஆண்டு ஆகிறது. அது மிகவும் திருப்திகரமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதை நாம் பாராட்ட வேண்டுமா, வேண்டாமா? பாராட்டத்தான் வேண்டும். சிறிய குடிசைத் தொழில்களில் குங்கும டப்பா, மை போன்ற பொருள்களைச் செய்து மார்க்கெட்டில் விற்கலாம். வீட்டுக்கு வீடு இம்மாதிரித் தொழில்களைக் கொண்டு வந்தால், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் போகும்.

அது போலவே பெரிய தொழிற்சாலைகளுக்குப் பக்கத்தில் சிறு சிறு தொழில்களை அமைப்பதற்கு உதவி செய்ய வேண்டும். அந்தத் தொழிலதிபர்களே இதற்கு முன்வர வேண்டும். எனக்குக்கூட ஒரு ஆசை. எங்கள் ஊரிலே நிறையப் பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் மூலதனம் வாங்கி ஏதாவது ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்கலாம் என்று பார்த்தால், எல்லோரும் தொழில் ஆரம்பி, தொழில் ஆரம்பி என்று சொல்கிறார்களே தவிர, எந்தத் தொழிலை

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1974 மார்ச் 28]

ஆரம்பிப்பது என்று யாரும் சொல்வதில்லை. அரசாங்கம் எந்தத் தொழில்களை ஆரம்பிக்கலாம் என்று விளம்பரம் செய்கிறது. மக்களை நேரடியாகச் சந்தித்து, அரசு முயற்சி செய்து, சிறு சிறு தொழில்களை ஆரம்பிக்க ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் ஒரு நூறு ரூபாய் ஷேர் போட்டு, லட்சக்கணக்கிலே மூலதனம் சேர்க்கலாம். ஆனால் இதற்கு அரசு உதவி செய்ய வேண்டும். நான் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால், ஷேர் கொடுக்க மாட்டார்கள். அரசாங்கம் என் பின்னாலே இருந்தால் கொடுப்பார்கள். இப்படி ஒவ்வொருவரும் சேர்க்க முடியும். இதுமாதிரி சில முறைகளை அரசு கையாள வேண்டும். காஞ்சி புரத்திலே அதுமாதிரி ஒரு பத்து லட்ச ரூபாய் மூலதனத்தில் ஒரு தொழில் அமைக்கலாம். அதே மாதிரியாக செங்கல்பட்டில் அமைக்கலாம். திண்டிவனம், கடலூர் போன்ற ஊர்களிலும் அமைக்கலாம். இதற்கான நடவடிக்கைகளை தயவு செய்து நமது அரசு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நாம் இப்பொழுது அலுமினியத் தொழிற்சாலை நட்டிடமை ஆக்கினால் மத்திய அரசு கூடாது என்கிறது. இப்படி ஆட்டம் பாட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தால், பயனளிக்காது. ஆகவே நமக்குப் பயனளிக்கத்தக்க வகையிலே மத்திய அரசும் ஆவன செய்ய வேண்டும்.

நமது நாட்டில் சித்ரா என்று சொன்னால் ஒரு பெரிய தொழில்துறைக் குறிக்கும் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். அப்படிப்பட்ட தொழில்துறைக் கூட கேட்டுக்கொள்கிறேன், அவர்களும் மத்திய அரசுடன் தொழில்களை அமைப்பதற்குப் போராடவேண்டும்.

Directly let him go to Delhi and fight for it. Otherwise it is no good at all. Thank you very much.

திரு. கே. ராஜாராம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடியாக தொழில் துறையில் நாம் முன்னேறி வருகிறோம். ஆனால் நமது முன்னேற்றம் நம்முடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவில் இல்லை என்பதை அனைவரும் ஒத்தாக்கொள்ள வேண்டும். தொழில் துறையில் போதுமான முன்னேற்றம் இருப்பின், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எங்கும் இருக்காது. ஆனால் நமது அமைச்சர் அவர்கள் அடுத்த அவையில் கொடுத்த புள்ளி விவரத்திலிருந்து வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இதற்கு முந்திய வருஷங்களிலிட இப்பொழுதுதான் இன்னும் அதிகமாக இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. இருந்தாலும் அரசு நமக்கு அளித்திருக்கும் புள்ளிவிவரத்திலிருந்து, தொழில் பெருக்கத்தின்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

அளவைப் பார்த்தால், நாம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடையக்கூடிய நிலையில் பெருகித் தான் வருகிறது. அப்படிப் பெருகியும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தின் ஒரு சிறு பகுதியைக்கூட நாம் தீர்த்துவைப்பதற்கான நிலைமையில் இல்லை. ஆகவே தொழில் அதிகமாக வளர வேண்டுமென்றால் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? பெருந் தொழில்களை ஆரம்பிப்பதனால் மட்டும் இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைத் தீர்த்துவைக்க முடியுமா என்று பார்த்தால், முடியாது. அண்ணல் காந்தியடிகள் சொன்னமாதிரி, தொழில்கள் பரவலாக வர வேண்டும். நமது நாடு மேலைநாடுகளைப் போன்றது அல்ல. நமது நாட்டில் ஜனத்தொகையின் பெருக்கம் மிக அதிகமாக இருக்கிறது. இதை வீணாக்கி விடக்கூடாது. ஜனங்களுடைய சக்தியை சரியானபடி நாம் உபயோகித்துக்கொண்டு, அதற்குத் தகுந்த தொழில்களை நாட்டில் பரப்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இந்தத் துறையில் அரசு முழு கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை என்று நான் வருத்தத்துடன் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஓரளவு செலுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்னும் அதிகமான கவனம் செலுத்தினால்தான், அதைப் பூர்த்தி செய்ய முடியும்.

பிறகு தொழிற் பேட்டைகளை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம். நமது மாநிலத்தில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலிருந்து தொழில் பேட்டைகளைக் கட்ட ஆரம்பித்தோம். இந்த நேரத்தில் அதற்கு ஆரம்பகர்த்தாவாக இருந்த திரு. டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் அவர்களை நாம் மறந்துவிட முடியாது. தொழிற்பேட்டை என்பதற்கே அவர்கள்தான் மூலகர்த்தா. இந்த எண்ணத்தை உருவாக்கியவரே அவர்தான். இரண்டாம் திட்டத்தில் இது ஆரம்பிக்கப்பட்டு, நாள்துவரையில் பலவிடங்களில் தொழிற்பேட்டைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அது வேகமாக முன்னேறி வருகிறது. எனக்கு ஒரு திருப்தி என்னவென்றால், தொழிற்பேட்டைகளில் எத்தனை பகுதிகள் கட்டப்பட்டனவோ, அவற்றில் ஒன்றுகூட காலியில்லாமல், அத்தனை இடங்களிலும் தொழில்கள் நடக்கின்றன என்பதுதான். ஆகவே மக்களுடைய ஒத்துழைப்பு வெகு நன்றாக இதற்கு இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. சுமார் 10 பக்கங்களில் இந்த தொழிற்பேட்டைகளைப் பற்றிய விவரங்கள் இருக்கின்றன. தொழிற்பேட்டைகளுக்கு ஒப்பளிக்கப்பட்ட ஷெட்டுகள் அத்தனையும் கட்டி முடிக்கப்படவில்லை. என்றாலும் கட்டிமுடிக்கப்பட்டவைகளில் எதுவும் காலியில்லை. அதுதான் வரவேற்கக்கூடிய ஒரு நல்ல அம்சம். அதிலும் அரசாங்கத் துறையில் ஒப்பளிக்கப்பட்ட தொழிற்பேட்டைகள் பெரும்பாலும் கட்டப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் தனியார் துறைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொழிற்பேட்டைகளில், கோயம்புத்தூருக்கு 100 இடங்களுக்கு ஒப்பளிப்பு வழங்கப்பட்டிருந்ததில் 42 இடங்கள்தான் கட்டிமுடிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. ஆகவே தனி

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 மார்ச் 28]

யார் துறைக்கு இடம், தண்ணீர், மற்ற மூலப் பொருள்கள் போன்ற எல்லா வசதிகளும் செய்துகொடுத்துங்கூட, தனியார் துறை இதில் கவனம் செலுத்த வில்லை என்பதை நான் வருத்தத்துடன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அடுத்து,

(பிற்பகல் 6-10)

சென்னை நகரில், வியாசார்பாடியில் கூட்டுறவுத் துறையில் 100 இடங்களுக்கு சாங்ஷன் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றது. அவர்கள் கட்டியிருப்பது 53 இடங்கள்தான். அந்த 53 இடங்களும் காலியில்லை. கட்டியது முழுவதிலும் தொழிலை ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஒரு இடம்கூட காலியில்லாமல் எல்லா வற்றிலும் தொழில் செய்யத் தயாராகியிருக்கின்றார்கள். நண்பர் திரு. இராஜ கோபால் சொன்னமாதிரி இல்லை. நிறையப்பேர் தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கின்றார்கள். இன்னும் சாங்ஷன் செய்யப்பட்டிருப்பது அவ்வளவையும் கட்டி முடித்துவிட்டால், அதற்கும் தொழிற்சாலைகள் வரத் தயாராக இருக்கின்றன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் அரசாங்கத்தை ஒன்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்தின் கொள்கையில், தொழிற் பேட்டையைக் கட்டுவதில், ஏதாவது மாற்றம் இருக்கின்றதா என்று தெரியவில்லை. ஏனென்றால், Industrial Estates and Developed Plots என்ற தலைப்பில் 1972-73-ல் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை ரூ. 156.59 லட்சம். ஆனால் 1973-74-ல் அது சற்று குறைந்து ரூ. 135.11 லட்சம் ஆகியிருக்கிறது. வரப்போகும் ஆண்டிற்கு, அதாவது 1974-75-க்கு, ஒதுக்கியிருப்பது அதிலும் பாதி. அதாவது ரூ. 77.79 லட்சம்தான். ஆகவேதான் கேட்கிறேன், அரசாங்கத்தின் கொள்கையில், இந்த தொழிற்பேட்டை விஸ்தரிப்பைப் பொறுத்த வரையில், ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா? இப்படிச் கட்டும் இடங்களுக்குக் கிராக்கி இல்லையா? ஏன் இப்போது தொகை பாதியாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிய விரும்புகிறேன். பொதுவாக நமது மாநிலத்தில் தொழில் வளர்ச்சி நல்ல முறையில், ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. அதைப்பற்றி (நான் குறை சொல்ல விரும்பவில்லை. ஆரம்பத்தில் எப்படி எப்படியோ இருந்து இப்போது நல்ல முறையில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் இப்போது துரதிர்ஷ்டவசமாக ஏற்பட்டுள்ள இடைஞ்சல் எல்லாம் தொழிலுக்கு வேண்டிய மின் சக்தி கிடைக்காமல் இருப்பதுதான். மின் சக்தி பற்றாக்குறையால் நமது மாநிலம் அடைந்துள்ள கஷ்ட நஷ்டம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அதோடு மின் சக்தியை உற்பத்தி செய்யும் இயந்திரங்கள் ஓடுவதற்கு வேண்டிய நிலக்கரியும் எண்ணெய்யும் போதுமான அளவிற்குக் கிடைக்கவில்லை. இது முறையாகத் தொடர்ந்து கிடைத்துக்கொண்டே இருப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டை முன்கூட்டியே செய்ய நாம் தவறிவிட்டோம். மக்களைப் பொறுத்த வரையில், அதைச் செய்யத் தவறியது மாநில அரசாங்கமா அல்லது மத்திய அரசாங்கமா என்று பார்ப்பதில்லை. பார்க்கவும் மாட்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

டார்கள். நாம் வேண்டுமானால் மின்சக்தி குறைவுக்குக் காரணம் மத்திய சர்க்கார் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் ஜனங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவதில்லை. அவர்கள் மத்திய அரசாங்கமாக இருந்தாலும், மாநில அரசாங்கமாக இருந்தாலும், எல்லாம் ஒன்று என்றுதான் நினைக்கின்றார்கள், ஒரு பொருள் கிடைக்கவில்லை என்றால். ஆகவே தொழில்கள் பெருகுவதற்கு...

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : ஆட்சியிலிருந்து அனுபவம் மிக்கவர் எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள். எனவே மக்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று சொல்லுகின்றதைவிட, அவரே உண்மை நிலையை நாட்டு மக்களுக்கு எடுத்துச்சொன்னால், மக்கள் நிச்சயம் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள்.

திரு. கே. ராஜாராம் : நான் இங்கே சொல்லுவதெல்லாம் மக்களுடைய பிரதிநிதி என்ற முறையில்தான். அந்த முறையில்தான் இங்கே பேச வேண்டும். தனிப்பட்ட முறையில் என்னுடைய கருத்தைச் சொல்லுவது வேறு விஷயம். மக்கள் என்ன நினைக்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளுவதில் அரசாங்கம் தவறிவிடக்கூடாது. நான் சொல்லுவது மட்டுமில்லை, அதை அரசாங்கமும் உணர்ந்துதான் இருக்கின்றது என்று நினைக்கிறேன். ஜனங்க ளிடம் சென்று, 'நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும், எல்லாம் மத்திய சர்க்கார் தான்' என்று மத்திய சர்க்காரைக் காட்டிக்கொண்டு தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்று இந்த அரசாங்கம் நினைக்கவில்லை என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். அப்படி எண்ணியிருந்தால், இப்போது திடீரென்று கப்பல்களை விலைக்கு வாங்கி நமது அரசாங்கமே நிலக்கரிக்காக கப்பல் விடும் அளவிற்கு வந்திருக்கமாட் டார்கள். நமது தொழிலுக்கு வேண்டிய நிலக்கரியை நமக்கு வேண்டிய நேரத் தில் சிக்கிரமாக எடுத்து வருவதற்கு இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கின்றா் கள். இதிலேயிருந்து நமது சர்க்கார் பொறுப்பை முழுக்க முழுக்க உணர்ந்து தான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. ஆகவே தான் காலம் தாழ்த்தியாவது இப்போது கப்பலை வாங்க முன் வந்திருக்கிந் றார்கள். இதை முன் கூட்டியே செய்திருக்கலாம். ஏனென்றால் நமது மாநி லத்திலே தொழில்கள் பெருகப் பெருக, நிலக்கரித் தேவையும் அதிகமாகிக் கொண்டே இருக்கின்றது. வேண்டிய நிலக்கரியை எடுத்துவருவதில் சிரமம் இருக்கின்றது என்றால், இப்படி நமக்குத் தேவையான போக்குவரவு சாதனங் களை நாமே வைத்திருந்தால், சிக்கிரமாகக் கொண்டு வர முடியும். மந்திரிக்கு அழகு, வரும்பொருள் உரைத்தல் என்பதை நாம் சாதாரணமாக கீழ் வகுப்பி லேயே படித்திருக்கிறோம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : நீங்களும் மந்திரியாக இருந்திருக்கிந் தீர்கள்,

[1974 மார்ச் 28]

திரு. கே. ராஜாராம் : இருக்கும்போது தெரிந்திருக்கலாம், ஆனால் இப்போதுள்ள நிலை அரசாங்கத்தில் இருப்பவர்களுக்குத்தான் தெரியும். சிக்கல்கள் என்ன, தேவை என்ன, அந்த மெடிரியல்லைக் கொண்டு வருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் என்ன என்பது இப்போது அரசாங்கத்தில் இருப்பவர்களுக்குத்தான் தெரியும். அவர்களிடம்தான் புள்ளிவிவரங்கள் இருக்கின்றன. எனவே தான், காலம் தாழ்த்தி இதைச் செய்திருந்தாலும் வரவேற்க வேண்டிய ஒன்று. மத்திய சர்க்காரை மட்டும் குறை சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் பலனில்லை. மத்திய சர்க்காரே சில ஏற்பாடுகளைச் செய்தாலும், இடையிலே குந்தகம் விளைவிப்பதற்கு எவ்வளவோ சக்திகள் இருக்கின்றன. தினம் தினம் 100 வேகங்கள் தருவதாகச் சொல்லுகின்றார்கள். வேகங்களைக் கொடுத்துவிடுகின்றார்கள். ஆனால் வந்து சேருவதில்லை. நடுவழியிலேயே நின்றுவிடுகின்றது. பெஸவாடாவில் நின்று விடுகிறது அல்லது வால்டேரில் நின்று விடுகிறது. இயற்கையும் நமக்குப் போதிய அளவிற்கு உதவவில்லை. நமது மாநிலத்திலுள்ள ரிஸர்வாயர்களெல்லாம் அனேகமாக தண்ணீர் இல்லாமல் வற்றிக் கிடக்கின்றன. அடுத்த வருஷத்திலாவது நிலைமை அபிவிருத்தி அடையலாம் என்றுதான் நாம் எண்ண வேண்டியிருக்கின்றது. ஆனால் இயற்கை எப்படி இருந்தாலும், அதையே முழுக்க முழுக்க நம்பியிராமல், மாற்றுத் திட்டங்கள் என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அவை அவ்வளவையும் நாம் செய்துவிட வேண்டும். பல இடங்களிலே அனல் மின் நிலையங்களை அமைப்பது, அனு மின் நிலையங்களை அமைப்பது என்பதையெல்லாம் நாம் தொடர்ந்து செயல்படுத்தி வரவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டுக்கு ஆண்டு தொழில்களின் எண்ணிக்கை பெருகிவருகிற நேரத்திலே, அதற்கேற்றபடி நமது மின்சக்தித் திறனையும் அதிகரிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இப்போது இரண்டாவது சுரங்கத்தை நெய்வேலியில் வெட்ட ஒப்புதல் அளித்திருக்கின்றார்கள். இதனுடைய பலனை பின்னால் நாம் பெற இருக்கிறோம். இதிலே ஒரு ஆயிரம் மெகாவாட் மின் சக்தியை கூடுதலாக உற்பத்தி செய்ய முடியும். அனல் மின் நிலையத்தைக் கட்டவும் அரசாங்கம் ஒப்புதல் அளித்திருக்கின்றது என்று அடுத்த சபையில் சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அது ஓரளவிற்கு நமக்கு நிவாரணம் அளிக்கும். ஆனால் அது உண்மையிலேயே நிவாரணம் அளிக்குமா என்று பார்த்தால், அதனுடைய பலன் நமக்குக் கிடைக்கும் காலத்திற்குள் நமது தேவையும் கணிசமான அளவிற்கு அதிகரித்து விடுகின்றது. ஆகவேதான் நாம் எவ்வளவுதான் திட்டம் போட்டு இவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றினாலும், அது போதுமானதாக இல்லாது போய்விடுகின்றது. ஆகவே தொழிலுக்குப் பல இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும்கூட தொழில்கள் பல வகைகளில் முன்னேறி, இப்போது அரசாங்கமே பல நிறுவனங்களை—சிப்காட் என்றும் டான்லி என்றும் பல நிறுவனங்களை—

1974 மார்ச் 28]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

அமைத்து தொழிலில் சிறந்த முன்னேற்றம் கண்டு வருகின்றது. லாபமும் கணிசமாக இப்போது ஏற்பட்டு வருவதாகப் பார்க்கிறோம். நஷ்டத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த நிறுவனங்கள் எல்லாம் இப்போது அந்த நஷ்டத்தையும் ஈடு செய்து லாபத்தோடு இயங்குவதாகத் தெரிகின்றது. அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டு நடத்தும் பல மில்கள் இப்போது லாபத்தில் இயங்கிவருகின்றன. இதெல்லாம் எதைக் காட்டுகின்றது? சற்று சிந்திக்க வேண்டும். சரியானபடி எல்லா சக்திகளும் ஒத்துழைத்தால், எந்தத் தொழிலிலும் நஷ்டம் என்பதே வராதது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. நான் எந்தக் குறிப்பிட்ட தொழிலாளர்களையும் குறை சொல்லவில்லை. அவர்களுக்குப் பல குறைகள் இருக்கத்தான் இருக்கும். அவற்றை உடனுக்குடன் கவனித்து நிறைவேற்ற அரசாங்கம் நல்லதொரு இயந்திரத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும். அதைச் செய்துவிட்டால், தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினைகள் பலவும் தீர்க்கப்பட்டு விடும். டெக்ஸ்டைல் தொழிலில் லாபம் வந்ததற்குக் காரணம் அங்கே தொழிலாளர்கள் பிரச்சினை இல்லாததுதான். அதே மாதிரி மற்ற மற்ற தொழில்களிலும் அந்த மாதிரிப் பிரச்சினைகள் இருந்தால் அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு என்னென்ன செய்யலாம் என்று எல்லோரும் கூடி யோசிக்க வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகின்றார்கள், ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் இருக்க வேண்டும் என்று. அமைச்சர் அவர்கள் மட்டுமில்லை. தமிழ் நாட்டிலே உள்ள எல்லா அரசியல் தலைவர்களும் மேடையில் ஏறிக்கொண்டு பேசும்போது இதைத்தான் வற்புறுத்திப் பேசுகின்றார்கள். ஆனால் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு ஒரு காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற நிலை வரும்போது, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பங்கும் போய் நிற்கின்றார்கள். தங்கள் சங்கம் செல்வாக்கை இழந்துவிடுமே என்றுதான் எண்ணத் தொடங்கி விடுகின்றார்கள். ஆகவே இதையெல்லாம் சிந்தித்து, இந்தப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் தீர்த்து வைத்தால், இந்தியாவிலேயே இப்போது தொழில் துறையில் மூன்றாவது அல்லது நான்காவது என்று நமது தமிழ் நாடு இருப்பது மாறி முதலாவதாக வரமுடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவே தொழிற் சங்கங்களை நடத்துகின்றவர்களையெல்லாம் ஒன்றுபடச் செய்து தொழிலில் அமைதியை ஏற்படுத்தி, உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கு அதிக உற்சாகத்தைக் கொடுத்தால், நிச்சயமாக நாம் அந்த முதலாவது இடத்தைப் பெற முடியும். எனவே தொழிலமைச்சர் அவர்கள் இதிலே சற்று கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உதாரணத்திற்கு ஜப்பான் சென்று வந்த நண்பர் ஒருவர் என்னிடம் குறிப்பிட்டார். அங்கே தொழிலாளர்களிடையே பிரச்சினை என்னுல், அவர்கள் உற்பத்தி கெடும் முறையில் ஸ்டிரைக் செய்ய மாட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் அதிகமாக வேலை செய்து

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 மார்ச் 28]

உற்பத்தியை அதிக அளவிற்குப் பெருக்கிவிடுவார்களாம். எட்டு மணி நேரம் வேலை செய்ய வேண்டுமென்றால், ஒன்பது மணி நேரம் வேலை செய்து உற்பத்தியை அதிகப்படுத்திவிடுவார்களாம். மானேஜ்மெண்ட்டில் கேட்டால்

(பிற்பகல் 6.20)

ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தி விடுவார்களாம். ஒரு தொழிலாளராவது அந்தத் தொழிலுக்குப் பங்கம் வரும்படி ஏது ஒன்றையும் செய்ய மாட்டார்கள். அவர்கள் அதிகமான நேரம் வேலை செய்வதன் மூலம் தங்களுடைய அதிருப்தியைக் காண்பிக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆச்சரியப்பட்டேன். அங்கே தொழிலாளர்கள் தங்கள் அதிருப்தியைக் காண்பிப்பதற்கு அதிகமான நேரம் வேலை செய்வார்கள். மானேஜ்மெண்ட் ஏன் அதிகமாக வேலை செய்கிறீர்கள் என்று கேட்டால், ஏன் வெளியே போகவில்லை என்று கேட்டால், எங்களுக்கு டிமாண்ட் இருக்கிறது, தீர்த்து வைக்கவேண்டுமென்று சொல்வார்கள். தங்கள் அதிருப்தியைக் காட்டுவதற்கு 8 மணிக்கு பதிலாக 9 மணி நேரம் வேலை செய்வார்கள். அது அல்லவா நாடு. ஜப்பான் முன்னேறிவிட்டது என்று எல்லோரும் பேசுகிறோம். எல்லோரும் ஒத்துழைப்பதால் முன்னேறுகிறது. நம் மாநிலத்திலும் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து பிரச்சினை இல்லாமல் தீர்த்து வைப்பதற்கு ஏதேனும் வழி செய்தால், நன்றாக இருக்கும்.

டான்சி, சிப்காட் போன்ற வாரியங்களை அரசாங்கம் உண்டு பண்ணி அதன் மூலம் தொழில் வளர்ச்சியை அதிகப்படுத்துவதைப்பற்றிக் குறை ஏதும் சொல்லவில்லை. நான் முதலில் சொன்னதை கடைசியிலும் சொல்ல விரும்புகிறேன். தனியார்கள் சிறு தொழில்களை பல இடங்களில் செய்வதற்கு உதவிகள் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவை பாராட்டுக்குரிய உதவிகள். இவை போதாது. இன்னும் நிறைய உதவிகள் செய்ய வேண்டும். என்ன வகையில் செய்யலாம் என்று அவர்களைக் கேட்டால் தான் தெரியும். இப்படி அவர்களுக்குப் பல உதவிகளைச் செய்து, அரசாங்கம் அதிகமான தொழில்களை நடத்துவதைக் காட்டிலும், தனியார்கள் சிறு சிறு தொழில்களை ஒவ்வொரு ஊரிலும், தாலுகாவிலும் செய்வதற்கு முன்வரும்படியாக அவர்களைத் தூண்ட வேண்டும். குறிப்பாக நான் ஒன்றை வருத்தத்துடன் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த அரசாங்கம் மட்டுமல்ல. இன்றைக்கிருக்கிற தொழில் அமைச்சரவர்கள் மட்டுமல்ல. இதற்கு முன்னால் 20 வருஷமாக தொழில் அமைச்சர்களெல்லாம் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவை தொழில் மயமாக்கிவிட வேண்டுமென்று எத்தனையோ சலுகைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்போதாவது இருக்கக்கூடிய தொழில் அமைச்சர் அந்த ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர்.

1974 மார்ச் 28]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

இதற்கு முன்னால் அந்த ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர்கள் யாருமில்லை. ராமநாத புரம் ஜில்லாவிடம் எத்தனையோ சலுகைகளைக் கொடுத்தும் அந்த ஜில்லாவில் ஏன் தொழில் வளர்ச்சி இல்லை? நம் மாநிலத்திலேயே தொழில் குறைவாக உள்ள மாவட்டம் ராமநாதபுரம் தான். ஏன் அம்மாதிரியாக இருக்கிறது என்று ஆராய்ச்சி பண்ண வேண்டும். கிழக்கு ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் தொழில் என்பதையே நடத்த இயலவில்லை. நடக்கவில்லை. முதல் போட்டு தொழில் செய்பவர்கள் அங்கே போகவில்லை. கடைசியில் ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் அரசாங்கமும் தனியாரும் சேர்ந்து செய்யக்கூடிய தொழில்கள் இரண்டொன்றை திருப்பத்தூர் தாலுக்காவில் ஆரம்பித்து வருகிறார்கள். தனியார்கள் ஆரம்பிப்பதற்கு உற்சாகம் கொடுத்து ஆரம்பிக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மூலப் பொருள்கள் சம்பந்தப் பட்டவரை, சில பொருள்களுக்கு வெளியே போகவேண்டிய நிலை இருப்பினும், நம் மாநிலத்தில் இருக்கும் பொருள்களை வைத்து ஆரம்பிக்கக்கூடிய தொழில்கள் வளர்ச்சி பெற வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக மின் சக்தியைப் பொறுத்த வரையில், தொழில் அமைச்சரவர்கள் மின்சாரத் துறையில் மட்டும் கையைக் காட்டி விடாமல் தானும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், பாதிக்கப்படுவது தொழில் துறை. மின் சாரத் துறை நன்றாக வேலை செய்து அதிகமாக மின்சார சக்தியை உண்டு பண்ணி தொழில்கள் குறையாமலிருப்பதற்கும், விவசாயம் குறையாமலிருப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்வதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பட்டுத் தொழிலைப் பற்றி திரு. ராமநாதன் அவர்கள் கூறினார்கள். இது குறித்து நான் பேசவேண்டுமென்றிருந்தேன். அவர்களே பேசி விட்டார்கள். பட்டுத் தொழில் நமது மாநிலத்தில் நிறைய நடக்க, பட்டுப் பூச்சிகள் வளர்ப்பதற்கான மல்பரி தோட்டங்களை அமைப்பதற்கு ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். 7, 8 இடங்களில் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். பூச்சிகளை வளர்க்க திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தப் பட்டை எடுத்து, நூலைப் பிரிக்க அடுத்த மாநிலத்திற்குப் போகாமலிருக்கும் முயற்சியையும் அடுத்தபடியாகச் செய்ய வேண்டும். பட்டுத் தொழில் அதிகமாக வளர நம் மாநிலத்தில் வசதிகள் இருக்கின்றன. நீலகிரி மலையிலும், தாளவாடி பகுதியிலும் பட்டுப் பூச்சிகள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. அந்தப் பட்டு அடுத்த மாநிலத்திற்குப் போகிறது. இங்கு வசதி இல்லாததினால் அங்கே போகிறது. வேறு என்ன பண்ண முடியும்? அங்கே கொண்டுபோய்த் தான் விற்பார்கள். நமது மாநிலத்திலேயே பட்டு நூலைப் பிரித்தெடுத்து நூற்கும் படியான வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும். அதற்கும்

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 மார்ச் 28]

அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் எத்தனையோ தொழில்கள் பற்றி இருக்கக் கூடிய குறிப்புகளைப் படித்து, ஒவ்வொன்றிற்கு 5 நிமிஷம் பேச வேண்டுமென்றால் கூட ஒரு நாள் பூராவும் பிடிக்கும். அத்தனை தொழில்களில் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். பட்டுத் தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டிய மற்ற எல்லா உதவிகளையும் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, தொழில் துறையிலே புதிய முயற்சிகள் எடுத்திருப்பதைப் பாராட்டியதோடு, இன்னும் அதிகமான அளவிற்கு முயற்சிகள் தொடர வேண்டுமென்ற நல்ல ஆலோசனைகளையும் மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். அத்தனைக்கும் அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கும் என்று முதலில் உறுதி கூறுகிறேன். இந்த அருமையான தொழில் வளர்ச்சிக்காக கடந்த சில ஆண்டுகளாக பெரு முயற்சியை நம்முடைய அரசுத் துறையும், பல்வேறு வாரியங்களும், தொழில் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களும் ஆற்றித் தந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் துறையில் பணியாற்றிய அனைவருக்கும் இங்கே மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் தெரிவித்த பாராட்டு முழுமையாகப் பொருந்தும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

தொழில் துறை இன்னும் வேகமாக வளர வேண்டும் என்கின்ற கருத்தினை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். எவ்வளவு நமக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டாலும், பாராட்டுரை கிடைத்தாலும், நாம் தேவை என்று கருதுகிற வளர்ச்சியிலே இது மிகச் சாதாரணமான வளர்ச்சி தான் என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். 5 லட்சம் பேர்கள் படித்தவர்கள், இன்றைக்கும் நம்முடைய வேலையில்லாத பட்டியலில் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணும்போது, ஒரு அச்சம் நம் உள்ளத்தில் ஏற்படுகிறது. இதைத் தான் நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் சொன்னார்கள். எவ்வளவு தொழில்கள் தொடங்கினாலும், அவை நம் நாட்டிற்குத் தேவை என்பதை அவர்கள் வலியுறுத்தியது மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் ஏராளமாகக் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். பல புத்தகங்களில் புள்ளி விவரங்கள் தந்திருப்பதில் ஒரு குழப்பம் வருகிறது. அவர்கள் சொன்னது போல, நம்முடைய அரசின் சார்பில் போடுகிற மூலதனத்தைக் குறைத்து நம்முடைய வாரியங்களின் மூலமாக மூலதனம் போட்டால், நம் அரசின் வரிப்பணம் அல்லாத பணம் வருகிறது. ஆகவே அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். அதனால் தான் புள்ளி விவர வேறுபாடு. 1967-ம் ஆண்டு 21 இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், 434 ஷேட், 1973-ம் ஆண்டு 37 இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட். 271

1974 மார்ச் 28]

[திரு. செ. மாதவன்]

ஷெட். 575 லட்ச ரூபாய் செலவழித்த நிலை மாறி, இப்போது 1973-இலே 902 லட்ச ரூபாய் இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுகளுக்காகச் செலவழிக்கிறோம். சிறிய தொழில்கள் வளர்ச்சியில் இது பயன்படும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் ஏராளமாகக் கட்ட முயற்சி எடுத்து வருகிறோம்.

தொழில் வளர்ச்சியில் பட்டுத் தொழிலுக்கு அதிக கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். முழுக்க ஒப்புக்கொள்கிறேன். அரசுக்கு மனத் திருப்தி கிடையாது. தர்மபுரி பகுதியில் ஓசூரில் மட்டும் தான் முசுக் கட்டை செடி வளரும் என்று நினைத்தோம். அதற்காக சில கடன்களைக் கொடுத்தோம். பயனில்லை என்ற முடிவிற்கு வந்து, நாமே அங்கே பெரும் பெரும் பண்ணைகளை வளர்த்து முசுக்கட்டை செடி வளர்ப்பதில் சங்கடம் இருக்கிறது. ஆனாலும் நாமே முதல் கட்டமாக பல லட்ச ரூபாய் போட்டு அதே ஓசூரில் நம்முடைய அரசாங்கம் எடுத்த முயற்சியில் நல்ல வெற்றி கிடைத்திருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் இந்தச் செடி ஓசூரில் தான் வளரும் என்ற நிலைமை மாறி, காஞ்சிபுரத்தில் கூட அருமையாக செடி உற்பத்தியாகிற காட்சியைப் பார்த்தோம். நண்பர் திரு. ராமநாதன் சொன்னபடி, கோவை மாவட்டத்தில் சில பகுதிகளிலும், ஏன், சும்பகோணத்திலும் இந்தச் செடி வளருகிற காட்சியைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே எந்தத் தட்ப வெப்ப நிலையிலும் இந்தச் செடி வளரும் என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, புதிதாக முடிவு எடுத்து, 4 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டம் போட்டு எங்கெங்கே பட்டுத் தொழில் இருக்கிறதோ அங்கேயெல்லாம் மூலப் பொருளைத் தருகிற தொழிலைத் தொடங்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அண்மையில் மத்திய தொழில் அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களிடத்தில் சொன்னேன். அவருடைய இலாகா தான் இதற்கு அனுமதி தர வேண்டும். அவரும் பரிசீலிக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். 5 ஆண்டுகளுக்குள்ளாக, இந்தத் திட்டம் தொடங்கப் பெற்றால், தமிழ் நாட்டுப் பட்டுத் தொழிலுக்கான மூலப் பொருள் பலவற்றைப் பெற்றுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

ஐரி கிடைக்காத நிலை இருந்தது. குஜராத் மாநிலத்தை நம்பியிருக்க வேண்டிய நிலை இருந்தது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்தத் தொழிலை இங்கே எப்படியாவது கொண்டுவர வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். குடிசைத் தொழிலாகக் கொண்டுவர முடியாத நிலை இருந்ததால், பல ஆண்டுகளாகப் பரிசீலித்து கடைசியிலே பிரான்ஸ் நாட்டிலிருந்து வந்த இயந்திரத்தை பெங்களூரில் கண்டுபிடித்து, நாமாக நடத்த, 25 லட்ச ரூபாய்க்கு பிரம்மாண்டமான தொழிற்சாலையை நடத்த முதல் கட்டமாகத் தொடங்கினோம். எப்படி இருக்குமோ என்ற பயத்தில் தொடங்கினோம். இப்போது அது பட்டு

[திரு. செ. மாதவன்]

[1974 மார்ச் 28]

துலுக்குப் பயன்படுகிறது. அருமையான ஜாரி என்று சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு காஞ்சிபுரத்தில் அது வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. இது முழுமையாக வெற்றி பெறுமானால், பட்டுத் தொழிலுக்குத் தேவையான ஜாரி நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்த அளவிற்குக் கிடைத்து விடும் என்ற நம்பிக்கை

(பிற்பகல் 6.30)

எனக்கிருக்கிறது. இது போன்ற குற்றங்களை நாம் போக்குவதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் இதற்கெல்லாம் இன்றைக்குக் கஷ்டங்கள் வருவது போல், தொழில் துறையிலும் பல்வேறு கஷ்டங்கள் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கின்றன. நாம் இத்தனை முயற்சி எடுத்ததற்குப் பின்னரும், பல தொல்லைகள் நம்மை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதற்கான மூல காரணத்தை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென்று எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இங்கே வலியுறுத்தினார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தொழிற் சங்கங்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இப்படியெல்லாம் சொல்கிற எதிர்க் கட்சித் தலைவர்கள் நிறையப் பெருகுவார்களானால், நாடு மிக விரைவிலேயே உருப்பட்டுவிடுமென்று உருதுகிறேன். ஆனால் நம்முடைய துர்பாக்கியம் அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையிலே. எல்லாவற்றுக்கும் அரசாங்கத்தைக் குறை கூறி, மாசு கற்பிப்பதற்காகத் துண்டி விடுகிற கொள்கைதான் இன்று இருக்கிறது. எந்தத் துறையையும் அரசியலுக்காகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் ஒரு மோசமான அரசியல் இன்று வளர்ந்துவிட்டிருக்கிறது. அதை எல்லோரும் உணருகிறோம். போகப்போக இன்னும் மோசமான நிலை இருக்குமோவென்று சந்தேகப்படுகிறோம். ஆனால் சொல்லப் பயப்படுகிறோம். நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் இங்கே சொல்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு வெளியிலே, அவர்களுடைய கட்சிக் கூட்டத்திலே சொல்லுவார்களா என்றால், எனக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம்தான். காரணம் அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை நாட்டிலே வளர்ந்திருக்கிறது. அவர்கள் சொன்ன கருத்து சிந்திக்கப் பட வேண்டிய கருத்து. கட்சியென்று சொல்கிறார்கள். எனக்கு நம்பிக்கையே இல்லை. நான் தொழிலாளர் நலத் துறை அமைச்சராகவும் இருந்திருக்கிறேன்; தொடர்ந்து தொழிலமைச்சராகவும் இருக்கிறேன். தொடர்ந்து பல தொழிலதிபர்களோடு பழகி வருகிறேன். தமிழ் நாட்டிலே எந்தத் தொழில்திரும் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவர்களைக் குறை சொல்லிப் பார்த்ததில்லை. இடதுசாரி கம்யூனிஸ்ட் தொழிற் சங்கங்கள், வலதுசாரி கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தொழிற் சங்கங்கள், காங்கிரஸ் கட்சித் தொழிற் சங்கங்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தொழிற் சங்கங்கள்—இவைகளைப் பற்றியும், தொழிற் சங்கத் தலைவர்களைப் பற்றியும் குறை சொன்னதை நான் பார்த்ததில்லை. அதே மாதிரி, தமிழ் நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் மோசமானவர்களென்று யார்

1974 மார்ச் 28]

[திரு. செ. மாதவன்]

சொல்லியும் நான் கேட்டதில்லை. இருந்தாலும் மோசமான நிலை இன்றைக்கு இருக்கிறது. என்ன காரணம் என்பதைத்தான் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பல தொழிலதிபர்கள் என்னிடத்தில் வருகிறார்கள். அவர்கள் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை வரவேற்கிறார்கள்; இடது சாரிக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை வரவேற்கிறார்கள்; காங்கிரஸ், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்—எல்லோரையும் வரவேற்கிறார்கள். ஆனால் அதே சமயத்தில் ஒரே ஒருவர் மட்டும் இந்தத் தொழிற்சாலைக்கு வந்தால், இந்தத் தொழிற்சாலை முடிவிடுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இது ஒரு துர்பாக்கியமான நிலை. நான் இதுபற்றி எதிர்க் கட்சியிலுள்ள தொழிற் சங்கத் தலைவர்களிடமும் கேட்டுப் பார்த்தேன். ‘ஆமாம்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். ஏன் வெளியில் சொல்ல மறுக்கிறீர்களென்றால், சொல்ல மாட்டோமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆக தமிழ் நாட்டிலே தொழிலாளர் சங்கங்களை நடத்துகிற தொழிற் சங்கங்கள் எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, அதை தொழிலை நடத்துகிறவர்கள் வரவேற்கிறார்கள்; பாராட்டுகிறார்கள். ஆனால் தொழிற் சங்கங்களைப் பயன்படுத்தி, தங்களுடைய வாழ்க்கையே குறியாக, அரசியலே குறியாக, செல்வாக்கே குறியாக வைத்து, உற்பத்தி செய்யாதே; அதற்கு ஊக்கம் கொடுக்காதே என்று சொல்லுகிற ஒரு முறை மிகக் குறுகிய அளவிலே—மிகப் பெரிய அளவிலேயென்று நான் சொல்ல மாட்டேன்—ஆங்காங்கே இருப்பது நம்முடைய துர்பாக்யம்தான். நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சொன்னதுபோல், மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் சட்ட மன்றத்தில் பகிரங்கமாக அறிவித்தார்கள். நான் தயார்; திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு தயார்; நாங்கள் சங்கங்கள் வைத்து நடத்தி, எங்கள் கட்சியை வளர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணமே எங்களுக்குக் கிடையாது; எல்லாக் கட்சியும் இதற்கு துணிந்து முடிவு எடுக்க வேண்டும்; அரசியல் கலப்பு இல்லாமல், தொழிலாளர் நல் வாழ்வுக்காக நடத்துகிற தொழிலாளர் இயக்கங்களை நாம் அனைவரும் வரவேற்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது பற்றித்தான் அந்த மாமன்றத்தில் விவாதங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்தக் கருத்தையும் அவர்கள் இணைத்துச் சொன்னது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இவ்வளவு செய்தாலும், தொழில் நடத்துகிறவர்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் ஏற்படுகிற தொல்லைகள் நினைக்கும்போது, கொஞ்சம் பயம் ஏற்படத்தான் செய்கிறது. குறிப்பாக மின்சாரத்தைப்பற்றி எல்லோருமே இங்கே கவலையோடு எடுத்துச் சொன்னார்கள். அது உண்மையான கவலை. இந்த நாட்டுக்கு ஒரு பெரிய இருண்ட காலம் வந்து விடுமோ என்ற ஒரு பயம் இருப்பதை நாங்கள் அப்போதைக்கப் போது இந்த அரசின் சார்பாக மிக பகிரங்கமாக எடுத்துச் சொல்லி வருகிறோம். மிகக் குறுகிய காலத்தில் திட்டங்களை வெகு விரைவாகப் போடாத வரையில்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1974 மார்ச் 28]

தமிழ் நாடு என்று சொல்வதைவிட, இந்தியாவிலேயே இப்படிப்பட்ட மோசமான நிலைமை ஏற்பட்டு, 100 சதவீதம் பவர் கட் என்று ஏற்பட்டு, தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் மூடப்படும் நிலைமை வந்துவிடுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட செய்திகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. வடமாநிலங்களில் 100 சதவீதம் பவர் கட் என்று செய்திகள் வருகின்றன. ஹரியானாவில் 60 சதவீதம் பவர் கட். அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள உத்தரப் பிரதேசத்தில் தேர்தலுக்காகக் கொஞ்சம் மின்சாரம் கொடுத்தும் இப்படிப்பட்ட நிலைமைதான் இருக்கிறது. ஆகவே உத்தரப் பிரதேசத்திலும் ஹரியானாவிலும் மின்சாரப் பஞ்சம் இருந்து வருகிறது. ஹரியானாவுக்கு நான் சென்றிருந்தபோது அங்கு இருள் மயமாக இருந்த காட்சியைப் பார்த்தேன். தொழிற்சாலைகள் மூடிக் கிடக்கின்ற காட்சியைப் பார்த்தேன். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கின்ற அமைச்சராகிய உங்களுக்கு தொழிற்சாலைகளைக் கூட சுற்றிக் காட்ட முடிய வில்லையே என்று அவர்கள் என்னிடம் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டார்கள். தொழிற்சாலைக்குள் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு நிலைமை இருந்து, அந்த அளவுக்கு மின்சாரப் பற்றாக்குறை இருந்ததை நான் பார்த்தேன். ஆகவே மத்திய மாநில அரசுகள் தொலை நோக்கோடு உற்றுப் பார்த்து மின்சார உற்பத்திக்காக பிரம்மாண்டமான திட்டங்களைப் போட்டு உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டுமே ஒழிய, வேறு வழியில் அதற்கு விமோசனமே இல்லை. நான் மாநில அரசு, மத்திய அரசு என்று சொல்கிறபோது, மத்திய அரசைக் குற்றம் சொல்வதாகக் கருத வேண்டாம். எப்படியோ இந்தப் பத்திரிகைக்காரர்கள் ஏதாவது ஒரு வரியைப் பிடித்துக்கொண்டு மத்திய அரசைக் குறை சொல்லி விட்டார் Mr. Madhavan accuses the Central Government என்று போட்டு விடுவார்கள். அந்த ஒரு வார்த்தையிலேயே உண்மை எல்லாம் அமுங்கி விடுகிறது. உன்னே போட்டிருக்கின்ற புள்ளி விவரங்களையெல்லாம் யாரும் படிக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். இதுதான் வேலை போல் இருக்கிறது, மத்திய சர்க்காரைக் குறை கூறுவது தவிர, வேறு வேலை இல்லை போல் தோன்றும். உண்மையை உணர முடியாமல் போய்விடுகிறது.

நெய்வேலியை எடுத்துக்கொள்வோம். ஒரு 15 சதவீதம் பவர் கட் போடப்பட்டது. தெரிவித்திருப்பினாலும் பேசி ஒரு சமாதான முறையில் அதை ஏற்பாடு செய்தோம். ஏப்ரல் மாதத்தில் 25 அல்லது 30 சதவீதம் வெட்டு வரும் என்று எங்களுக்கு முன்னமேயே தெரியும். இருந்தாலும் கடைசி நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்று இருந்தோம். இடையிலே எண்ணூரில் தகராறு. நெய்வேலியில் குறைபாடு ஏற்பட்டு விட்டது. எங்களுடைய கணக்கு தவறுகிவிட்டது. ஒரு பத்து நாட்களுக்கு ஒரே புகார்கள் விவசாயிகளிட

1974 மார்ச் 28]

[திரு. செ. மாதவன்]

மிருந்தும், தொழில்துறைகளிலிருந்தும் வந்து கொண்டே இருந்தன. ஆகவே கணக்குப் போடுகிறோம், அதிலே தவறு ஏற்படுகிறது. நெய்வேலியில் தொடர்ந்து சில இயந்திரங்கள் பழுதுபட்டுவிட்ட நிலை இருக்கிறது. அதற்கு 36 கோடி ரூபாய் உடனடியாகப் போட வேண்டும். அந்த ரூபாயைப் போட்டால்தான் உற்பத்தி கொடுக்கும். அதைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். கிட்டத்தட்ட மூன்று, நான்கு ஆண்டுகளாகக் கேட்டு இப்பொழுது தான் அனுமதி கிடைத்திருக்கிறது. அதைப் போல் இரண்டாவது சுரங்கம் வெட்டுவதுபற்றி ஆதாரத்தோடு சொன்னோம். இரண்டாவது சுரங்கம் ஏற்படாவிட்டால், தமிழ் நாட்டுக்கு வாழ்வே இல்லை என்று சொன்னோம். காரணம் நிலக்கரி கிடைக்காத இந்தக் காலத்தில் கிடைக்கின்ற நெய்வேலி நிலக்கரியைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டாமா என்பது தான் நம்முடைய வாதம். அதிலே நஷ்டம் என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். திரு. மொரார்ஜியிடம் நான் வாதம் பண்ணும்போது, நஷ்டம் என்ற கணக்கைத்தான் சொன்னார்கள். அப்பொழுதே நாம் ஒத்துக்கொண்டோம். அங்கே மாநாட்டில் இதைப்பற்றிச் சொன்னபோது, நான் சொன்னேன். நெய்வேலி நிலக்கரியை எடுத்து நடத்துவதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார் என்று சொன்னேன். எங்களுடைய சொத்து அல்ல, மத்திய அரசாங்கத்தின் சொத்துதான். எங்களுக்குத் தேவையில்லை, நடத்துகின்ற உரிமை மட்டும் தாருங்கள் என்று சொன்னோம். நஷ்டம் வரும் என்று சொன்னார்கள். அந்த நஷ்டத்தைப் பூர்ணமாக ஏற்றுக் கொண்டு நடத்துகிறோம். எங்களுடைய தொழில்துறைகள் அதில் கிடைக்கின்ற மின்சாரத்தை உபயோகித்துக்கொண்டு அந்த நஷ்டத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னேன். 1,000 மெகாவாட் உற்பத்தியைச் சேர்த்து, நெய்வேலி இரண்டாவது நிலக்கரிச் சுரங்கத்தை வெட்டுவதற்கு 250, 300 கோடி ரூபாய் என்ற அளவுக்குத் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் இன்னும் யோசித்துக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். நாங்கள் வந்ததாகச் சொல்லவில்லை. இன்னும் யோசித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். செய்தியில் உள்ள வார்த்தையைப் பார்த்துத்தான் எங்களுக்கும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. நம்முடைய பிரதம அமைச்சரே முதலமைச்சர்களுடைய மாநாட்டில் சொன்னார்கள். இந்த நெய்வேலி நிலக்கரித் திட்டத்திலும் சரி, நெய்வேலி மின்சாரத் திட்டத்திலும் சரி, அவர்கள் சுணக்கம் காட்டி வருகிறார்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஹைடல் பவர் அத்தனையும் நாம் உபயோகித்து வருகிறோம். முன்னிலிருந்த கட்சி ஆட்சி அதை முழுக்கு செய்து முடித்தது என்பதை நாங்கள் பெருமையோடு ஒத்துக்கொள்கிறோம். அதிலே எந்த விதமான மாறுபட்ட கருத்தும் இல்லை. ஆனால் இந்த ஆட்சி வந்ததற்குப் பின்னால் தொடர்ந்து

[திரு. செ. மாதவன்]

[1974 மார்ச் 28]

அனால் மின் நிலையம் உருவாக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி வருகிறோம். தூத்துக்குடி, மேட்டூர், எண்ணூர் எக்ஸ்டன்ஷன், இவ்வளவையும் சொல்லியிருக்கிறோம். இப்பொழுதுதான் தூத்துக்குடியை அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, ஒகேநகல் திட்டத் தைப்பற்றி கர்நாடக மாநிலத்தோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டது எந்த நிலைமையில் இருக்கிறது என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : அனால் மின்சாரத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒரு சுணக்கம் இருக்கிறது. இதில் ஒரு தொலை நோக்கு இல்லை.

அது போல் அனு மின் சக்தி—அட்டாமிக் பவர் பிளாண்ட். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் நம்முடைய பிரதம அமைச்சரே பார்லிமெண்டில் சொல்லியிருக்கிறார். 'இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு இந்த நிலைமை இருக்குமோ, தெரியாது' என்று. இந்த அனு மின் சக்தி என்பது மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய நேரிடைப் பார்வையில் உள்ளது. அனு மின்சாரம் வந்தாலொழிய, தென் பகுதிகள், குறிப்பாக தமிழ் நாட்டுக்கு எதிர்காலம் கிடையாது என்பதை நான் பகிரங்கமாக ஒத்துக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். இந்த அரசாங்கம் வந்ததற்குப் பின்னால்தான் டெல்லியிலே கொஞ்சம் தெளிவாக, ஒங்கிப் பேசப்பட்டு வருகிறது. முன்னால் பேசியிருப்பார்கள், ஆனால் ரகசியமாகப் பேசியிருப்பார்கள். நாங்கள் இப்பொழுது பகிரங்கமாகப் பேசுகிறோம். நாங்கள் இன்னொன்றையும் சொன்னோம். இந்த அனு மின்சாரத்தைத் தவிர, சில மாநிலங்களில் ஹைடல் பவர் ஏராளமாக இருக்கிறது, உற்பத்தி செய்ய வாய்ப்பு இருக்கிறது, தண்ணீர் இருக்கிறது, அவற்றைப் பயன்படுத்துகின்ற முறையில் மத்திய அரசாங்கம் விரைவாகத் திட்டங்கள் போட வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். உதாரணத்திற்கு ஒகேநகல் திட்டம். இது கர்நாடக மாநிலத்திற்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் சேர்ந்து உள்ள ஒரு திட்டம். அதைப்போலவே கேரள மாநிலத்தில் ஏராளமான அளவில் மின்சார உற்பத்திக்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் அவைகளுக்காக திட்டங்களை விரைவாகப் போட வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது. நாங்களே அதற்கு ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு அதற்கு ஒரு பதிலையும் தந்தோம். நாங்கள் தயார். தமிழ் நாடு தயார். கேரளத்தோடும், கர்நாடகத்தோடும், நாங்களே கூட்டுத் துறையில் நீர் மின்சாரத் திட்டங்களை ஏராளமாகப் போடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொள்கிறோம். தமிழ் நாட்டிலிருந்து அதற்குத் தேவையான பணம் போடத் தயாராக இருக்கிறோம். எப்படியாவது மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்று நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் டெல்லியிலே எடுத்துச் சொன்னார்கள். உடனடியாக கர்நாடக மாநில முதலமைச்சர் ஆதரித்தார். கேரள

1974 மார்ச் 28]

[திரு. செ. மாதவன்]

முதலமைச்சர் ஆதரித்தார். ஆனால் இந்தக் காரியம் நடைபெறுவதில் எவ்வளவு தாமதம் ஏற்படுகிறது! இதற்குத் துணிந்து அவர்கள் ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டாமா? ஆகையினால்தான் நாங்கள் சொன்னோம். எப்படியாவது வெஸ்டர்ன் காட் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன் என்று ஒன்று போடுங்கள் என்று. இதை நாங்கள் தென் பிராந்திய மாநிலங்களுடைய அவையில் வலியுறுத்திச் சொன்னோம். கேரள முதலமைச்சர் இது தமிழ் நாட்டுக்குப் பயன் தரும் என்ற வார்த்தையைக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அதை நாங்கள் 'டெலீட்' செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொன்னோம். எங்களுக்கு வேண்டியது வளர்ச்சி. கேரளத்தில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டால், நிச்சயமாக தமிழ் நாட்டுக்கு மின்சாரம் கிடைக்கும். அந்த நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. தாராளமாக அந்த வார்த்தையை எடுத்து விடுங்கள் என்று நாங்கள் உடனடியாகச் சொன்னோம். அவர்கள் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டார்கள். இதுபற்றி டெல்லியில் ஒரு வார்த்தை கூட பேசப்படவில்லை. கர்நாடக முதலமைச்சர் அவர்கள் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசிய பிறகு, பகிரங்கமாக முதலமைச்சர்களுடைய மாநாட்டில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். நாங்கள் தயார், கர்நாடகம் தயார், அந்த மாநிலங்களுக்கு எவ்வளவு மின்சாரம் வேண்டுமானாலும் தருவதற்கு நாங்கள் தயார், எப்படியாவது நிர் மின்சாரத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் என்று சொன்னார். அதைச் செய்வதற்கு இன்னும் கணக்கம் காட்டுகிறார்கள். இங்கே தான் நமக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. மத்திய அரசாங்கத்தைப் பற்றிக் குறை கூறவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஆகவே மின்சாரத்தைப் பொறுத்த வரையில், தென் மாநிலங்கள் அளவில் நாங்கள் எடுத்திருக்கும் முடிவுகளுக்கு 5 கோடி ரூபாய் முதல் போட நாங்கள் ஒத்துக்கொள்கிறோம்.

இன்னும் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் போடுவதற்கு நாங்கள் தயார் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். அந்த அளவுக்கு மாநிலங்கள் ஒற்றுமையோடு கேட்கின்ற ஒரு திட்டத்தை விரைவாக நடத்துவதற்கு, குறுகிய காலத்தில் நிறைவேற்றுவதற்கு டில்லி அரசு ஏற்பாடு செய்தாலொழிய, இதற்கு விமோசனம் இருப்பதாக நான் கருதவில்லை.

(பிற்பகல் 6.40)

அதே போன்று அனல் மின்சாரத் திட்டங்களுக்குத் தேவையான நிலக்கரியைப் பற்றி எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் எப்படிச் சொல்ல வேண்டுமோ அப்படிச் சொன்னார்கள். இருந்தாலும் அவர்கள் மனதிலே இருப்பது எனக்குப் புரிகின்றது. அவர்கள் மறைமுகமாக விளக்கியது போல, நிலக்கரி சுரங்கத்தில் இருக்கிறது—சுரங்க அமைச்சர்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1974 மார்ச் 28]

நமக்குச் சொல்கிறார். நிலக்கரியைக் கொண்டு வருவதற்கு ரெயில்வே வாகன ஏராளமாக இருக்கிறது—ரெயில்வே அமைச்சர் சொல்கிறார். இங்கே வந்து சேரவில்லை—நாம் சொல்கிறோம். இந்த மூன்றில் எது உண்மை? இதுவரையாராலும் கண்டுபிடிக்கப்பட முடியவில்லை. இதை இங்கே கேட்டால் போதுமா? நான் அமைச்சர்கள் மாநாட்டிலேயே கேட்டேன். சம்பந்தப்பட்ட இரண்டு அமைச்சர்களையும் வைத்துக்கொண்டே கேட்டேன். இரண்டு பேரும் சிரிக்கின்றார்கள். பதிலே இல்லை. இப்படி அவர்கள் சொன்னவுடன், அவர்கள் எழுதிய பதிலைப் படித்துப் பார்த்தோம். இரண்டு அமைச்சர்களும் பதில் எழுதியிருக்கின்றார்கள். தொழிலமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், புதிய சுரங்கத் துறை அமைச்சர் திரு. மானவியா அவர்களும் எழுதியிருக்கிறார்கள். நான் ஒன்றுக்கு 100 வாகன, கிட்டத்தட்ட 4,500 டன், தமிழ் நாட்டுக்கு சிமெண்டு ஆலைகளுக்கு அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். நானும் அதைச் சட்டசபையில் அறிவித்துவிட்டேன். இப்போது கூட கேட்டு வந்தேன். பாதி கூட வாவிட்டேன். நம்முடைய 40 சதவிகிதம் தேவையைக் கூட அவர்களால் கொடுக்க முடியவில்லை. இதை அகில இந்திய அளவில் தைரியமாகச் சொல்ல வேண்டும். சுரங்கத் திட்டத்தில் தவறு இருக்கிறது; அல்லது ரெயில்வே வாகன்களில் தவறு, அல்லது எங்களுக்கு வேறு இடர்பாடுகள் இருக்கின்றன, நீங்களே கப்பலில் கொண்டு செல்லுங்கள் என்று ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமல்லவா? இதுவரையில் அந்த நிலை இல்லை என்பதால் நமக்கு வருத்தம் ஏற்படுகின்றது. நமது புதிய சுரங்கத் துறை அமைச்சர் எனக்குக் கொஞ்ச அவகாசம் கொடுங்கள் என்று எனக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர் அண்மையிலே ரெயில்வே துறையுடன் உட்கார்ந்து பேசியதாக நான் ஒரு குறிப்புப் பார்த்தேன். அவருடைய நல்ல முயற்சியாலே இந்த நிலை மாறும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கின்றது. ஆகவே மின்சாரத்திற்கு, மற்ற தொழில்களுக்குத் தேவையான நிலக்கரியைக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படியில்லை என்றால், இல்லை என்றாவது சொல்லிவிட்டால், எல்லோரும் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பார்கள். வரும், வரும் என்று ஏமாற்றி, ஒரு தொழிலைப் பாழாக்குவது போல வேறு எந்தத் தவறும் இருக்க முடியாது. அதில் தான் நாங்கள் தெளிவான கொள்கையோடிருந்து கேட்கின்றோம் என்பதை நான் இந்தச் சமயத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆக இந்தத் துறையிலே, மின்சாரத் துறையிலே எல்லோரும் எடுத்துச் சொல்லிய கருத்து நியாயமான கருத்து என்று கருதுகிறேன். அதே போன்றது மூலப்பொருள். அதை அவர்கள் கவனிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. நம்முடைய தேவையிலே 10-ல் ஒரு பங்கை அவர்களால்

[1974 மார்ச் 28]

[திரு. செ. மாதவன்]

கொடுக்க முடியவில்லை. உண்மை என்னவென்றால் மூலப் பொருள் நிறைய இருக்கிறது. இருந்தாலும் நம்முடைய தேவையிலே 10-ல் ஒரு பங்கைக் கூட அவர்களாலே கொடுக்க முடியவில்லை. ஏனென்று எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. திட்ட அமைச்சர், சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர், மாநில அமைச்சர்கள் எல்லோரையும் வைத்துக்கொண்டு கேட்டேன். எங்கள் தமிழ் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது. பெரிய தொழில்கள் இருக்கின்றன. எங்களுக்குத் தேவையானது ஒரு லட்சம் டன் இரும்பு. அதில் எங்களுக்குக் கிடைப்பது 10,000 டன். ஆனால் எங்களுடைய தொழிற்சாலைகள் ஒரு லட்சம் டன்னைப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இது எப்படி என்று எனக்கே புரியவில்லை. இதை டில்லி அமைச்சரிடத்தில் கேட்டேன். இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டவேண்டாமா? இது எங்கேயிருந்து வருகிறது? எப்படி வருகிறது? இறக்குமதியே கிடையாது. ஸ்டீல் பிராடக்ட்ஸ் நம்முடைய நாட்டிலே உற்பத்தியாகிற நிலை இருக்கின்றதைப் பார்க்கின்றோம். இருந்தாலும் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பரிகாரம் வேண்டாமா? நான் அங்கேயே பரிகாரம் சொன்னேன். பிரதம அமைச்சரிடம் பரிகாரம் என்ன என்பதைச் சொன்னேன். நாங்கள் டில்லியைக் குறை சொல்கிறோம். டில்லி எங்களைக் குறை சொல்கிறது. இரண்டுக்கும் இடையிலே தொழிலதிபர்கள் மாட்டிக்கொண்டு முழிக்கிறார்கள். இருந்தாலும் அவர்களுக்கு எப்படியாவது பொருள் கிடைத்து விடுகிறது. விலையைக் கூடக் கொடுத்து வாங்கி விடுகிறார்கள். இதற்கு என்ன வழி என்று நாங்கள் சொன்னோம். ஒரு மாநிலத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு, எல்லையாக வைத்துக் கொண்டு, சிறு தொழில், பெரிய தொழில், அரசாங்கம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆன தேவைகளையும் மாநில அளவிலே பிரித்துக் கொடுங்கள். அப்போது எங்கே சங்கடம் இருக்கிறது என்று தெரிந்துவிடும் என்று சொன்னோம். இப்படிச் சொன்னவுடன் அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்—“திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், மாநில சுயாட்சி” என்று. இந்த பயம் எனக்கு. உடனே அதையும் சேர்த்துச் சொல்லிவிட்டேன். எங்கள் கையில் கொடுக்க வேண்டும் என்றில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய நிர்வாகமே தமிழ் நாட்டுத் தலைநகரத்திற்கு வரட்டும். சென்னையிலே வந்து உட்காரட்டும். தொழில் அதிபர்களையும் பக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ளட்டும்; எங்கள் அதிகாரிகளையும் பக்கத்தில் வைக்கட்டும். என்ன முழுமையான தேவை என்று கொடுக்க முடியும் என்று சொல்லிவிடுங்கள் என்று. இவ்வளவு தெளிவாக இந்த ஆட்சியின் சார்பில் சொல்லியிருக்கிறோம். பத்தில் ஒரு பங்கு அவர்கள் கொடுக்கிறார்கள். 10-ல் 9 பங்கு அல்லது 8 பங்காவது தொழிலதிபர்கள் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்துக்கும் சேர்த்து வாங்குகிறோம். இப்படி நிலைமை கேவலமாக இருக்கிறது.

[திரு. செ. மாதவன்]

[1974 மார்ச் 28]

நான் ஒரு தொழிற்சாலைக்குப் போனேன்—சதர்ன் ஸ்ட்ரக்சுரல்ஸுக்கு. சாம் எடுத்து நடத்துகின்ற அந்தத் தொழிற்சாலைக்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னால் போனேன். மூலப்பொருள் எங்கேயிருந்து கிடைக்கிறது என்று கேட்டால், அதைக் கேட்காதீர்கள் சார், என்று என்னிடம் சொல்கிறார்கள். இப்படி வெளியே வாங்கக்கூடிய நிலை இந்த நாட்டில் இருப்பது எவ்வளவு துர்பாக்கியமான நிலை.

நாம் என்ன பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்? தொழிலதிபர்கள் எல்லாம் முதலாளிகள்—முதலாளிகள் ஒழிக என்று சொல்லக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். தெளிவான, திட்டவட்டமான கொள்கை இல்லாத காரணத்தால், மூலப் பொருள் விநியோகத்தில் பயங்கரமான சூழ்நிலை ஒவ்வொரு நாளும் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது. இது சம்பந்தமாக ஒரு திட்டவட்டமான முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டோம். இதில் என்ன வேடிக்கை என்றால், இதையெல்லாம் நாம் அங்கே பேசும்போது எல்லாக் கட்சியின் அமைச்சர்களும் அங்கே இருக்கிறார்கள்—ஒரே கைத்தட்டல் தான்; ஆரவாரம் தான். அவர்கள் பேச முடியாவிட்டாலும், இவ்வளவு பேசுகிறானே என்று நினைக்கிறார்கள். டில்லி இதை உன்னிப்பாகக் கவனித்து எல்லா அமைச்சர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கொள்கையை நிறைவேற்றுவதில் தயக்கம் காட்டுகிறது. என்ன காரணம்? அவர்கள் பேரில் தவறு இருக்கிறது என்று கூடச் சொல்லமாட்டேன். ஏதோ ஒரு குறை இருக்கிறது. அதை நிவர்த்திக்காத வரையில் இந்தச் சூழ்நிலை தொடர முடியும் என்ற பயம் நான் எனக்கு ஏற்படுகிறது.

ஆகவே தமிழ் நாட்டுத் தொழில் வளர்ச்சியைப் பொறுத்த வரையில், நாம் நம்மைப் பொருத்த அளவுக்கு, மாநிலத்தைப் பொறுத்த அளவுக்கு, ஒரு சற்றுச் சுவரை உருவாக்கலாம், Infrastructure faciliy அதைத் தான் உருவாக்கியிருக்கிறோம். எல்லா மாவட்டத்திற்கும் செல்ல வேண்டும் என்பது எங்களுடைய எண்ணம். அதற்காகத் தான் பின்தங்கிய பகுதி வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்கிறோம். ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். மிக்க மகிழ்ச்சி எனக்கு. சில நாட்களாகப் பார்த்தேன். ராமநாதபுரம் மாவட்டம் என்றால், சிலருக்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தேன். இந்த மன்றத்தில் ஒருவர் அடிக்கடி சொல்லுவார்; ராமநாதபுரம் மாவட்டம், பாண்டி மண்டலம் வளர்ச்சியடைகிறது என்று அவர்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே சொல்லுவார்கள். இதே போன்று அந்த மன்றத்திலும் நடைபெறுகிறது. ஒருவேளை நானும் அந்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்திருப்பதால், அப்படிப்பட்ட உணர்வு அவர்களுக்கு

1974 மார்ச் 28]

[திரு. செ. மாதவன்]

ஏற்படுகிறதோ, என்னவோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. ராமநாதபுரம் உண்மை யாகவே பின்தங்கிய மாவட்டம். நான் வேண்டுமானால் அந்த மாவட்டத்தை விட்டு வெளியேறலாமே ஒழிய, பின்தங்கிய பகுதியை முன்னேற்றுவதை நிறுத்துவது தவறு என்று தான் நான் கருதுகிறேன். அவர்கள் சொன்னது நடக்கும். ஆனால் நமது முயற்சி நடக்கவில்லை. ஏதோ ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் இரண்டு, மூன்று ஊர்களில், அந்த ஊர்க்காரர்களை, வெளி நாட்டுக்காரர்களை எப்படியாவது பிடித்து வைத்து,—அதாவது அந்தக் காலத்தில் நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரோடு இருந்தவர்கள் தான், எங்கள் கட்சியில் இருந்தவர்கள் அல்ல, அவர்களை எப்படியாவது பிடித்துவைத்து— 2, 3 தொழில்களை நடத்துகின்றோம். அதே சமயத்திலே பக்கத்தில் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் ராணிப்பேட்டையிலே இந்த முயற்சியை எடுத்தவுடன் 70 கோடி ரூபாய்க்கு தொழில் வந்துவிட்டது. அதைப் போல தர்மபுரியில் முயற்சி எடுத்தவுடன் 16 கோடி ரூபாய்க்கு தொழில் வந்துவிட்டது. மிகக் குறுகிய காலத்தில் 10, 20 நாட்களுக்குள்ளாக வந்துவிட்டது. இதிலிருந்து எனக்குத் தெரிவதெல்லாம், தொலைதூரம் சென்னையை நோக்கி வருகிற, பங்களூரை நோக்கிச் செல்கிற, பெரிய நகரத்தை, பல வசதிகளை நோக்கிச் செல்கிற உண்மையான நிலைமை தான் இன்றைக்கு இருக்கிறது. திரு. சித்ரா தாராயணசாமி நான் கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன் என்று சொன்னாலும், அந்த நிலையை இன்று மாற்ற முடியவில்லை. அதற்கு என்ன வழி என்று நாங்கள் முயற்சித்து, எப்படியாவது ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு 'குரோத் சென்டர்' நாமே சென்று வளர்க்க வேண்டும் என்று முடிவு செய் திருக்கிறோம். ராணிப்பேட்டை, ஒசூர் போன்று, ராமநாதபுரம் மாவட்டம், மதுரை மாவட்டம், புதுக்கோட்டை மாவட்டம் என்று பின்தங்கிய மாவட்டங் களில் வரிசைக் கிராமமாக எல்லா மாவட்டங்களிலும் குறைந்தது இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளாக 'குரோத் சென்டரை' உருவாக்க வேண்டுமென்று முயற்சி எடுத்திருக்கிறோம். அந்த முயற்சி எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் பயன்படும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இதில் கூட ஒரு தெளிவு வரவில்லை. நான்கு டில்லியிலே சொன்னேன். இந்த மாவட்டம், அந்த மாவட்டம் என்று சொன்னால் நடைபெறுது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் 'பாக்வாடு பாகெட்' அல்லது பின்தங்கிய பகுதி இருக்கிறது. அதற்கு நீங்கள் அனுமதி மாநில அரசுக்குத் தந்தாலொழிய முக்களிடம் குறை இருந்து கொண்டதான் இருக்கும் என்று சொன்னேன். செங்கற்பட்டு மாவட்டம் சென்னை மாவட்டத்தோடு ஒட்டிய மாவட்டம். ஏராளமாக வளர்ச்சி பெற்ற மாவட்டம். ஆனால் அதே செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலே தொழிலையே பார்க்காத சில பகுதிகள் இருக் கின்றன. ஆதலால் இந்த ஒரு கொள்கையை நான் எடுத்துச் சொன்னேன். அதையும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதை ஏற்றுக்கொண்டால், எல்லா

[திரு. செ. மாதவன்]

[1974 மார்ச் 28]

மாவட்டங்களிலுமுள்ள பின்தங்கியுள்ள பகுதிக்கு வளர்கிற வாய்ப்பு ஏற்பட்டு விடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. ஆனால் இந்தப் பொருளாதார வளர்ச்சியில் வேகமாகப் போக வேண்டுமென்ற விருப்பம் இருந்தாலும், பெரும் பாலும் இதிலுள்ள சட்ட திட்டங்கள் அத்தனையும் இந்த வேகத்தை எப்படியாவது குறைக்கலாம் என்று இருப்பதைத் தான் பார்க்கின்றோம். அனுபவ ரீதியான உண்மையாகப் பார்க்கிறோம். இதிலும் ஒரு தெளிவான கொள்கையை டில்லியில் சொன்னேன். ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்கின்றபோது பல கட்டங்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். இதைச் சொன்னால் உடனே அவர்கள் என்ன பதில் சொல்கிறார்கள் என்றால், “ஏக போக முதலாளிகள்—அவர்களைத் தடுக்க வேண்டும்—அதுதான் எங்களுடைய கொள்கை”, என்கிறார்கள். இதை அமைச்சர்களுடைய மாநாட்டிலேயே சொன்னேன். இது தத்துவார்த்தமாக இருக்கிறது. இது வேண்டாமென்று சொல்லி மாட்டிக்கொள்ள ஆசைப்பட வில்லை. ஆனால் பெரும் பெரும் தொழில் நிலையங்களால் தான் தொழில்களை வேகமாகத் தொடங்க முடிகிறது. இந்த உண்மையை நாம் கண்ணூரக் காண்கிறோம். பெரும் பெரும் தொழில்துறைகள் தான் ஏராளமான வசதிகள், வாய்ப்புக்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மூலமாகத் தான் புதிய தொழில்கள் வளர முடியும். இது நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். “இருந்தாலும் ‘மாபாபி’ என்று சொல்லி நாமே எடுத்துக் கொண்டு, அதற்கு ஒரு நீதிபதி, அதற்கு ஒரு சட்டம்; சட்டத்தைப் போட்டு தொழில் ஆரம்பிப்பதிலே இவ்வளவு நாட்களுக்குப் பின்னால் ஆரம்பிக்கிறார்கள் என்று ஒரு தடை, இப்படி எல்லாம் வைப்பது நியாயம் தானா?” என்று எடுத்துச் சொன்னேன். அப்படி எழுத்துச் சொன்னவுடன் நான் பிற்போக்குவாதி என்ற பட்டம் எனக்குக் கிடைக்கும். ஆகவே நான் சுதாரித்துக்கொண்டு சொன்னேன், இதற்கு நீங்கள் கொள்கை ரீதியாக எதிர்ப்புத் தெரிவித்தால், நாங்கள் தயார் பெரிய பெரிய தொழில்கள் அத்தனையையும் உடனடியாக அரசாங்கத்தின் சார்பில் எடுங்கள், நாங்கள் தயார். இதற்கு தைரியம் இல்லாமல், அவர்களாலே தொழிலைத் துவக்க முடியும் என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், தடை போடுவது நியாயமில்லை என்ற கருத்தை எடுத்துச் சொன்னேன். இந்த இரண்டு கருத்தையும் சொன்னவுடன், பதிலேயில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலை

(பிற்பகல் 6.50)

இருக்கிறது. ஆகவேதான் தொழில் வளர்ச்சியில்லை சட்டம், தத்துவமென்றெல்லாம் பார்ப்பதைவிட, ஏதாவது ஒரு முறையில் மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு நாம் ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்த அரசாங்கத்தின் சார்பிலே நாங்கள் ஒரு தொழிற் கொள்கையைச் சொல்கின்றோம். முதலைப் போட்டு, பணத்தைப் போட்டு, தொழிற்சாலை தொடங்கி, முதலாளியாகிறான் என்ற பழைய நிலையை

1974 மார்ச் 28]

[திரு. செ. மாதவன்]

மாற்றியமைத்து, மூளையைப் பயன்படுத்தி, திறமையைப் பயன்படுத்தி யார் தொழிலைத் தொடங்க முன்வந்தாலும், அவர்களுக்கு முழுக்க முழுக்க அரசு உதவி செய்கிற ஒரு புதுமையான திட்டத்தைக் கொண்டு வருவோம். அதிலே முதலாளிகளுடைய ஆதிக்கம் வர முடியாது. அப்படிப்பட்ட ஒரு புதிய கொள்கை வர முயற்சியாவது எடுக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்தினோம். ஆக, தொழில் வளர்ச்சியிலே நாம் ஒரு தெளிவான, திட்ட வட்டமான நோக்கோடு செயல்பட்டு வருகிறோம். ஆனால் நம்முடைய துர்பாக் கியம், அகில இந்திய அளவிலே ஒரு கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, அதை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்வந்தாலொழிய, அதற்குப் பண வசதி செய்து கொடுத்தாலொழிய, நம்மால் முன்னேற முடியாது என்பதை உணர்ந்திருக் கிறோம். அந்த முயற்சியில் டெல்லி விரைவிலே நடவடிக்கை எடுக்குமென்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்திலே தொழில் வளர்ச்சி ஏராளமாகப் பெருகி வருவதை எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். அவர்களுக் கெல்லாம் நன்றி கூறி, அவர்களுடைய பாராட்டுகள் வீண் போகாத அளவுக்கு இன்னும் வேகமாக முயற்சிகளை எடுப்போமென்ற உறுதியைத் தந்து, என் னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

3. அறிவிப்பு.

அவை கூடும் தேதியில் மாறுதல்.

MR. CHAIRMAN : Since Meeladi Nabi falls on 6th April 1974, in partial modification of the programme already announced, the Council will adjourn on the 4th April 1974 and meet again at 4 p.m. on Tuesday, the 9th April 1974

The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. tomorrow.